

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Αριθ. φύλ. 762

*Έτος ΛΓ΄.

*Ιούλιος 1979 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — *Αθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

Γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας

Τὸ Πανάγιον πνεῦμα, ὁ ὁδηγὸς τῆς Ἐκκλησίας

«Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἦν μὲν αἰεὶ καὶ ἔστι καὶ ἔσται οὔτε ἀρχάμενον οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συνεταγμένον καὶ συναριθμούμενον. Θεὸς καὶ Θεοποιῶν, Ζωὴ καὶ Ζωοποιῶν, Φῶς καὶ Φωτὸς Χορηγός, Ἀδτάγαθον καὶ Πηγὴ ἀγαθότητος». (᾿Τμνος τῆς Ἐκκλησίας).

Ἡ ἀγιωτάτη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἔχει καὶ ἐκείνη τὴν Γενέθλιον ἡμέραν Τῆς. Εἶναι ἡ ἀλησμόνητη ἡμέρα, ἡ μεγάλη καὶ ἐπιφανής, τῆς Πεντηκοστής, κατὰ τὴν ὁποίαν ἰδρύει ὁ Κύριος μετὰ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος. Τὴν ἡμέραν αὐτὴ, ρίχνει ὁ γηγενὴς ψαροῦς ὁ Πέτρος, τὴν σαγήνην τοῦ φωτισμένου Λόγου Του στὴν λαοθάλασσα τῶν Ἱεροσολύμων καὶ αὐτὴ σύρει ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆς ἀπωλείας τρισχιλίους ψυχὰς ποὺ βαπτίσθησαν, ἐκλαυσαν ἀπὸ χαρὸν καὶ ἀπετέλεσαν μαζὺ μετὰ τοὺς Θεῖους Ἀποστόλους ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, καὶ ὁ Κύριος ὁ παρακολουθῶν αὐτὴν ἐξ Ἀοράτου Κατοικητηρίου Αὐτοῦ, «προσέτιθει τοὺς σωζομένους καθ' ἡμέραν». (Πράξ. Β' 47).

Καὶ δὲν παύει ὁ Κύριος νὰ εἶναι ἡ Κεφαλὴ τῆς

Ἐκκλησίας καὶ τὴν ὑπόσχεται Του ποὺ ἔδωκεν στοὺς Μαθητὰς Του «οὐ εἰμι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἑμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν τῷ μέσω αὐτῶν» (Ματθ. ιε' 20), τὴν ἐκράτησεν στὸ ἀκέραιον ἀροῦ μάλιστα τὴν ἐπανέλαβεν ὅταν δεδοξασμένος μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν Του Ἀνάστασιν, ἐπρόκειτο νὰ ἀνέλθῃ στὰ Οὐράνια καὶ καθεῖσῃ ἐκ δεξιῶν τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς Αὐτοῦ «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος». (Ματθ. κη' 20).

Ἀλλὰ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὡς Θεῖα Πνεύμα ἀπέλιπε ποτὲ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας. Χάρων τοῦ Παναγίου Πνεύματος αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καθορίζουν σοφῶς καὶ σαφῶς τὴν Δογματικὴν Διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν προσπαθοῦν οἱ σημερινὲς Οἰκουμενιστικὲς ὑποκλιτικὲς τάσεις νὰ κλυδωνίσουν. Καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα κατοχυρώνει τὰ Θεόπνευστα Δόγματα τῆς Πίστεώς μας καὶ τὰ ξεχωρίζει ἀπὸ κάθε ἐπάρατη κακοδοξίαν καὶ χαράσσει τὸν σωτήριον δρόμον τὸν ὁποῖον, παρὰ τὰ τόσα καὶ τόσα ἐμπόδια τοῦ

Ἡ στήλη τοῦ Πρεσβυτέρου

Πρό τοῦ ἱεροῦ Θυριαστηρίου

«Νίψομαι ἐν ἁθούις τὰς χεῖράς μου καὶ κυκλώσω τὸ θυσιαστήριόν σου, Κύριε». (Ψαλμ. ΚΕ' 6).

Ὅπως εἶναι γνωστόν, Φίλτατε ἐν Κυρίῳ Πρεσβύτερε καὶ Λειτουργε τοῦ Ἱερίου, μετὰ τὸν «καιρὸν» ἐνδύεται ὁ ἱερεὺς ἅπασαν τὴν ἱερατικὴν του στολὴν προκειμένου νὰ ἐπιτελέσῃ ὡς ὑπάτος μυσταγωγὸς τὸ ὑπερφανὲς Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἀλλὰ πρὸ πάσης ἄλλης πράξεώς του νίπτει στὸν νιπτῆρα τοῦ Ἱεροῦ Βήματος τὰ χεῖρά του. Ἀλλὰ ἐνῷ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἱερεῖς νίπτοντες τὰ χεῖρά των λέγουν τὴν μυστικὴν εὐχὴν, «νίψομαι ἐν ἁθούις τὰς χεῖράς μου», **ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ** εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ νοιώθουν, ποὺ κατανοοῦν ὅτι αὐτὴ ἡ χειρονομία ἔχει καὶ τὸν προειδοποιητικὸν χαρακτῆρα πὺς με **ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ ΨΥΧΗΣ ΤΕ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΟΣ**, πρέπει νὰ σταθῇ ἐνώπιον τοῦ Φρικτοῦ Θυσιαστηρίου γιὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν προκειμένην διακονίαν του.

Διότι στὸ Ἱ. Θυσιαστήριον Θεὸς προσφέρεται καὶ οἱ Ἀγγελοι αὐτοῦ, μετὰ φόβου καὶ τρόμου περιϊπτανται τοῦ Θυσιαστηρίου ἔμβροτοι καὶ κατάκλητοι πρὸ τῶν τελεσιουργουμένων. Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος καὶ εὐσεβὴς Ἱερεὺς πρὸ τοῦ Ἱ. Θυσιαστηρίου τοῦ Κυρίου νοιώθει

σατανᾶ, ἀκολουθεῖ ἔκτοτε ἡ ἀγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

ΚΕΦΑΛΗ τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ὁ Χριστός, τὸ Δεύτερον Πρόσωπον τῆς μιᾶς Ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος. Χωρὶς τὸν Ἀναστημένον Κύριον δὲν νοεῖται Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ οὔτε μπορεῖ νὰ ὑποκατασταθῇ ἀπὸ καμμία ἀνθρωπινὴ προσωπικότητα καὶ δύναμιν. Ὅπως κανένας δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος Χριστιανός, ἐὰν δὲν πιστεύῃ στὸν Θεὸν—Πατέρα, Τὸν Υἱὸν—Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ποὺ ἀποτελοῦν ὁμοῦ τὴν μίαν Ἀδιαίρετον καὶ Ὁμοούσιον **ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ**, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία νοεῖται **ΜΟΝΟΝ** με **ΑΡΧΗΓΟΝ** τὸν ὑπὲρ ἐνανθρωπήσαντα, παθόντα, καὶ Ἀναστάντα καὶ εἰς οὐρανούς ἀναληφθέντα Κύριον! Καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν **ΑΚΕΡΑΙΑΝ ΚΑΙ ΑΝΟΘΕΤΤΟΝ ΚΑΙ ΑΜΕΤΑΤΡΕΠΤΟΝ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ** ΤΗΣ, εἶναι ὁ εἰς τοὺς αἰῶνας παρατεινόμενος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός! Αὐτὸ ὁμολογοῦμεν στὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ποὺ ἀκούεται εἰς ἐπήκοον πάντων νὰ ἀπαγγέλλεται, εἴτε ἀπὸ τὸν Προεστῶτα εἴτε ἀπὸ τὸν ἐκπρόσωπον τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, τὸν ἱεροψάλτην: «Εἰς μίαν ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν», ἣτις ἰδρῦθη ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ καθοδηγεῖται ἀπὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ποὺ μάλιστα τὴν κατέστηρε Ταμιοῦχον τῆς Θείας Χάριτος καὶ Χορηγὸν τῆς σωτηρίας. Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἃς ἐνισχύη καὶ ἡμᾶς πάντας.

τὸν ἑαυτὸν του σὰν νὰ στέκεται μπροστὰ στὸν Οὐρανόν, μπροστὰ στὸν Θρόνον τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ, σὰν σὲ Μεγάλον Κριτήριον, προκειμένου νὰ δώσῃ λόγον, ἀπολογία, ἀναφοράν, τὸ πὺς δηλ. πλησιάζει τὸν Θεόν, τὸ πὺς ἀπτεται τὰ Ἅγια, τὸ πὺς διαχειρίζεται τὸ Θησαύρισμα τῶν προκειμένων Δόρων. Γι' αὐτὸ εἶναι μέγας ὁ σκοπὸς τῆς διακονίας του, εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερον ὅλων τῶν ὑπουργημάτων στὸν κόσμον.

Ἀλλὰ καὶ βαρυτάτῃ, κατὰ συνέπειαν, ἡ εὐθύνη πρὸς ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔχουν μίαν στυγνὴν ἐπαγγελματικὴν ρουτίνα ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ Μεγάλου Μυστηρίου τούτου.

ὦ! Πατέρες καὶ ἄλλοτε τὸ ἐτονίσσαμεν, ἀλλὰ φαίνεται ὅλοι **ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ** εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ καταδέχονται νὰ προσέξουν καὶ ἐμβαθύνουν στὶς ταπεινὲς αὐτὲς γραμμὲς ποὺ σέβεται βαθύτατα τὸ Ἱερατικὸν Ὑπουργεῖον. Πόσους καὶ πόσους δὲν συνοδεύει δυστυχῶς ἡ ἀνθρωπινὴ ἀδυναμία μέχρι τὰ ἅκρα τοῦ Ἱ. Θυσιαστηρίου; Πόσοι δυστυχῶς πολλὰκις καταγγέλλονται ὅτι διαχειρίζονται τὸν Θεὸν με ἀκάθαρτα χεῖρά καὶ με βέβηλη καρδιά; Πόσες καὶ πόσες φορὲς δὲν παρετηρήθησαν ἀπὸ ἀγανακτισμένους πιστοὺς καὶ δυσμενέστατα παρ' αὐτῶν ἐσχολιάσθηκαν, κάποια ἀνάρμοστη σκέψις, μία βίαιη πρὸς τὸν ὑφιστάμενον χειρονομία, μία ἐντονη καὶ ὀργίλος ἐπίπληξις τοῦ σφάλατος ἱεροψάλτου, κάποια καταφανὴς ἀπροσεξία, μιὰ ἐκδήλωσις ἀγανακτήσεως δὲν παρετηρήθησαν καὶ ἐτάραξαν συνειδήσεις; Ἀλλὰ καὶ τὸ χειρίστον πάντων εἶναι νὰ βλέπῃς κληρικὸν ἱεουργοῦντα νὰ σιγοσυζητᾷ γιὰ κάτι ψυχολογία μετὰ τὴν κυρὰ τάδε καὶ μετὰ τὸν κουφὸν Ἀντιὸν ἀκόμη ἐνῷ οἱ ψίθυροι φθάνουν μέχρι τὰ ἅκρα τοῦ ναοῦ.

Καὶ ὅμως! Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος βροντοφωνεῖ στὸν ἱεουργοῦντα Πρεσβύτερον, «Δὲν πρέπει νὰ αἰσθάνεται ἀνθρώπινα! Δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ τίποτε γύρω του τὴν ὥραν αὐτήν». **ΑΚΙΝΗΤΟΣ! ΑΜΕΤΑΘΕΤΟΣ ΣΤΗΝ ΦΡΙΚΤΗΝ ΤΟΥΤ ΕΠΑΛΕΙΝ ΑΣ ΑΝΑΜΕΝΗ ΤΑ ΜΗΝΤΜΑΤΑ ΤΟΥΤ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΟΝ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ...**

Μὲ ὅλες τίς δυνάμεις σου, Τίμε Πάτερ, ψυχῇ τε καὶ σώματι, πρέπει νὰ εἶσαι δοσμένος καὶ ἀπορροφημένος ἀπὸ τὸ ὑπεράγαλτον ὑψηλὸν σου καὶ ὑπεράγιον ἔργον σου. Ἐτσι θὰ ἀνεβάξῃς σὲ σφαῖρες ὑπερκόσμιες καὶ τὸ παρακολουθοῦν Χριστόλεκτον πλήρωμά σου, ἔτσι θὰ ἱκανοποιούνται οἱ Οὐρανοὶ ἐπὶ τῇ εὐσεβόφρονι προσφορᾷ σου καὶ ἔτσι παραδειγματιζόμενες θὰ σώζονται ψυχές. Εἴθε.

Ἐκκλησιαστικά Ἐιδήσεις

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΜΟΝΩΝ ΜΑΣ

Ι. ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ

Τὸ Ἀττικὸν λεκανοπέδιον εἶναι κατάστικτον ἀπὸ πάλαινα μοναστήρια τοῦ Ἱεροῦ μας Ἀγῶνος ποῦ ἀποτελοῦν τὴν πλέον ἰσχυρὰ δύναμι γιὰ κάθε ἐκδήλωσιν αὐταπαρνήσεως καὶ ἀγωνιστικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Μία ἀπὸ αὐτὲς ὀρίσκειται περίπου στὸ 28ον χιλιόμετρον παρὰ τὸ Μαρκόπουλον Ἀττικῆς, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Καρδαμύλων κ.κ. Στεφάνου (τσίκουρα). Πρόκειται περὶ μιᾶς ἀξιολόγου πνευματικῆς Κυφέλης μέσα στὴν ὁποίαν ἐκτὸς τοῦ ἰδίου τοῦ κτήτορος ἀγωνίζεται εὐάριθμον σῶμα μοναζουσῶν τόσοσιν ὥστε τὸ ὅλο μοναστηριακὸν συγκρότημα νὰ ἀποτελεῖ μία μεγαλοπρεπεστάτη καὶ ἐξαίρετον προβολὴ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Τὴν 25ην Ἀπριλίου ἐ.ξ. (Π.Η.) ἐπανηγύρισεν μετὰ πάσης μοναστηριακῆς τάξεως καὶ μεγαλοπρεπείας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Εὐαγγελιστοῦ καὶ Ἀποστόλου Μάρκου. Κατ' αὐτὴν προσέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ κτήτορος τῆς Μονῆς Σεβ. Ἐπισκόπου κ.κ. Στεφάνου, τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐπισκόπων, Χριστιανοπούλεως κ.κ. Θεοφίλου, Γρεβενῶν κ.κ. Ἀθανασίου, Αἰγίνης κ.κ. Παΐσιου, Ταλαντίου κ.κ. Γερασίμου, καὶ Μαραθῶνος κ.κ. Ἰουστίνου καὶ πλειάδος κληρικῶν ἐνῶ π λ ή θ η πιστῶν κατεέκλυζαν τὰ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ τῆς Μονῆς καί. Κατὰ τὸ Κοινωνικὸν ὁ Ἱεροκλήρυξ ἐξεφώνησεν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἀναφερθεὶς στὴν μεγάλην προσωπικότητα τοῦ ἐορταζομένου ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ... Ἐπηκολούθησε μεγαλοπρεπῆς ἱερὰ Λιτανεία, καὶ ἐν συνεχείᾳ παρετέθη πλουσία μοναστηριακὴ τράπεζα ἀναγεαυμένη μέχρι νυκτὸς διὰ τοὺς ἀθρόως προσερχομένους πολυπληθεῖς προσκυνητάς.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΘΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΕΝ ΚΑΠΑΝΔΡΙΤΙΩ

Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας ἐπανηγύρισεν καὶ ἡ νεόδημιτος ἱερὰ Μονὴ τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίου εἰς ὠραιστάτην τοποθεσίαν ἔξωθεν τοῦ Καπανδριτίου Ἀττικῆς, παρὰ τὴν θέσιν ΜΕΤΟΧΙ ΡΗ, ἐπὶ τῇ Θείᾳ τοῦ Κυρίου Ἀναλήψει εἰς Οὐρανοὺς. Πλήθη πιστῶν ἐκ Πιερροπούλεως καὶ ἄλλων μερῶν καὶ τῶν πέριξ, προσήλθον νὰ παρακολουθήσουν τὴν πανηγυρικὴν Θεῖαν Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν εἰς τὴν ὁποίαν προσέστη ὁ ἴδιος ὁ Μακαριώτατος πλαισιούμενος ὑπὸ πολλῶν κληρικῶν, ἐνῶ ὁ ἁγ-

κριτος δικηγόρος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος Κύριος Νικητῆς Ἀναγνωστόπουλος ἐξεφώνησεν μετὰ τὸν διακρίνοντα αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας κατασυγκινήσας τοὺς πολυπληθεῖς προσκυνητάς.

Ὁ Μακαριώτατος δι' ὀλίγων λέξεων κατὰ τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ἠὺχαρίστησε τοὺς προσελθόντας οἵτινες μέχρι βαθείας νυκτὸς ἀπῆλυσαν τὴν πάνυ μαγευτικὴν φύσιν ποῦ περιβάλλει τὴν Μονὴν καὶ τὸ εὐγευστότατον ὕδωρ τὸ ὁποῖον, εἰς θεραπευτικὰς ιδιότητας, εἶναι ἐφάμιλλον τοῦ Λουτρακίου. Ἐπ' ἀληθεία δέ, πᾶς ἐπισκέπτης, ἐπισκεπτόμενος τὸ πρῶτον τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην Μονὴν καταθέλγεται καὶ διατηρεῖ ἀπερχόμενος τὴν πλέον τερψύθυμον ἀνάμνησιν ἐκ τῆς εὐκοσμίας τῆς ἐγκαρδιότητος τῶν μοναζουσῶν καὶ ἀπὸ τὸν ἀνοικτόν, ἕως πέρα, ὀρίζοντα ποῦ ἀπλοῦται ἀπεριορίστως. Ἀξίζει τὸν κόπον διὰ πάντα πιστὸν χριστιανὸν νὰ ἐπισκέπτεται αὐτὰ τὰ φρούρια τῶν πνευματικῶν Λ.Ο.Κ. τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος διὰ νὰ πεῖθεται συγχρόνως περὶ τῆς καθόλου προόδου καὶ δυνάμεως τοῦ Γ. αὐτὸ ἀξίζει σ' ὅλα ἐνα μεγάλο ΕΥΓΕ.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ

Τὴν 1ην Ἰουνίου ἐ.ξ. (Π.Η.) ἦγεν τὰ σεπτὰ αὐτοῦ ὀνομαστήρια, ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ.κ. Ἰουστίνος ἐκ τῶν παλαιῶν ἀγωνιστῶν κληρικῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ὑπηρετήσας μετὰ παραδειγματικῆς εὐσυνειδήσιας καὶ αὐταπαρνήσεως εἰς πολλὰς ἐπαρχιακὰς κοινότητας τοῦ Ι. Ἀγῶνος, καὶ ἤδη, κτήτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἁγίου Ὀνουφρίου παρὰ τὴν Ντάρτιζαν Κερατέας ἐπὶ γραφικοῦ Λοφίσκου με ἀπέραντον ὀρίζοντα. Κατὰ τὴν ἐόρτιον Θεῖαν Λειτουργίαν προσέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐπισκόπων, τοῦ κτήτορος τῆς Μονῆς, Μαραθῶνος, κ.κ. Ἰουστίνου, Χριστιανοπούλεως κ.κ. Θεοφίλου, Γρεβενῶν κ.κ. Ἀθανασίου, Καρδαμύλων κ.κ. Στεφάνου, Ταλαντίου κ.κ. Γερασίμου καὶ πολλῶν ἀρχιμανδριτῶν καὶ πρεσβυτέρων τῇ εὐλαδεῖ συμμετοχῇ πολλῶν εὐσεβῶν πιστῶν ἰδία ἐκ Πειραιῶς.

Κατὰ τὸ Κοινωνικὸν ὠμίλησεν περὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀπολογητοῦ τῆς Πίστεως τοῦ Μάρτυρος καὶ Φιλοσόφου ἁγίου Ἰουστίνου, ὁ Ἱεροκλήρυξ, ὅστις ἐν τέλει ἠρχήθη τὰ δέοντα τῇ ἐορτάζοντι Ἐπισκόπῳ Μαραθῶνος ὅστις κατὰ τὸ τέλος τῆς Θεῖας Λειτουργίας συγκεκινημένος ἠὺχαρίστησεν τὸν τε Μακαριώτατον καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς καὶ πάντας τοὺς τιμήσαντας αὐτὸν, διατρανώσας τὴν ἀπόλυτον ἀφοσίωσιν του καὶ τὴν ὑπακοήν του εἰς τὴν Ἀνωτάτην Ἡγεσίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὅπως τοῦτο - ἐτόνισεν - τὸ ἐπραξεν μέχρι τοῦδε χωρὶς νὰ παρεκλινή οὐδόλως.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπηκολούθησεν πλουσίαν μοναστη-

οιακή τράπεζα στην οποία παρέκλινον δτε ἱερὸς Κληρὸς γενικῶς, αἱ προσελθοῦσαι Ἀρχαὶ ἐκ τῶν περίεξ Κωμοπόλεων καὶ πληθὸς κόσμου. Ἀξίζει μὲ ἐπίσκεψις στὸ γραφικὸν μοναστήρι τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου, ποῦ εἶναι καὶ τὸ μοναδικὸν ἀφιέρωμα εἰς δολοκλήρον τὴν Ἑλλάδα στὸν Μεγάλον αὐτὸν ἀσκητὴν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμῶν.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΩΝ ΣΠΑΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

Μία ἀπὸ τίς πλέον ἀκμάζουσες καὶ ἀξιόλογες κοινότητες τοῦ ἱεροῦ μας Ἀγῶνος εἶναι καὶ ἡ προσφιλέης Κοινότης τῶν Σπατῶν Ἀττικῆς μὲ εὐμεγέθη Βυζαντινὸν Ἱερὸν Ναὸν καὶ ἀξιόλογον Ὀῦκημα οὐχὶ μόνον διὰ πρεσβυτερίον ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν τελετὴ καὶ δεξιῶσιν τῆς κοινότητος. Τὴν 18ην) 31 Μαΐου ἐ.ξ., ἐπανηγυρίζον ὁ ἱερὸς Ναὸς τῆς Κοινότητος ἐπὶ τῇ Θεῇ τοῦ Κυρίου Ἀναλήψει. Καίτοι ὁ Ναὸς τιμᾶται εἰς μνήμην τοῦ Ἀρχιερέως τῆς Καισαρείας Οὐρανοφάντορος ἁγίου Βασιλείου, ὁ Ναὸς πανηγυρίζει δις τοῦ ἔτους καὶ ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου.

Κατ' αὐτὴν μὲ ἐόρτιον στολισμὸν ἐξωθεν καὶ ἐσωθεν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τῶν περίεξ αὐτοῦ, ἐτελέσθη πανηγυρικὴ ἀρχιερατικὴ καὶ Θεῖα Λειτουργία προσερχάμενος, κατόπιν παρακλήσεως τοῦ Μακαριωτάτου, - κωλυμένου νὰ παραστῇ αὐτῆς, - ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θανακοῦ καὶ Φθιώτιδος κ.κ. Καλλινίκος πλαισιούμενος ὑπὸ τοῦ ρέκτου καὶ ἀκουράστου λογίου κληρικοῦ Ἀρχιμανδρίτου πατρὸς Ἀνθίμου καὶ ἄλλων κληρικῶν, τοῦ ἱεροκλήρυκος ὁμιλήσαντος καταλλήλως κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Κοινωνικοῦ. Περὶ τὸ τέλος τῆς Θ. Λ. ἐγένετο μεγαλοπρεπὴς λιτανεὶα τῇ συμμετοχῇ τῶν περισσαστέρων κατοίκων τῶν Σπατῶν, ἐνῶ οἱ φιλότιμοι καὶ ἀκαταπόννητοι ἐπίτροποι κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν ὥστε νὰ μείνουν ἱκανοποιημένοι ὅλοι οἱ φιλοξενούμενοι. Ἀξίζει θερμὰ τὰ συγχαρητήρια εἰς τε τὸν Πανοσιολ. πατέρα Ἀνθίμον, τὸν Πρόεδρον καὶ τὸ Ἐκκλῆσ. Συμβούλιον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ὥστε ἀπροσκόπτως νὰ συνεχίσουν τὴν φωτεινὴν καὶ παραδειγματικὴν πρόοδον τῆς Κοινότητος αὐτῶν ἥτις ἀποτελεῖ ἰδιαίτερον καύχημα καὶ σέμνωμα διὰ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα.

ΒΟΡΕΙΟΣ ΕΛΛΑΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθύμιος ἐχοροστάτησε καὶ ἐλειτούργησε εἰς τοὺς κάτωθι Ἱεροὺς Ναοὺς:

Κυριακὴ τῶν Βαΐων εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Ἀναργύρων Ποταμῆς Θάσου, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἱερέως Ἰωάννου Χ. Διάκου καὶ τοῦ διακόνου Ἀμβροσίου, κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον.

Κυριακὴ τῶν Βαΐων, ἐσπέρας, εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ὁσίας Ἐιρήνης Χρυσοβαλάντου, χοροστατήσας καὶ κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον.

Μεγάλῃ Δευτέρᾳ, ἐσπέρας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Γεωργίου τῆς Κοινότητος Μεσημερίου.

Μεγάλῃ Τρίτῃ, εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Σταυρουπόλεως.

Μεγάλῃ Τετάρτῃ πρωὶ ἐπεσκέφθη τίς Σέρρες καὶ ἐξυπηρέτησε πνευματικῶς τοὺς πιστοὺς.

Μέγα Σάββατα ἐχοροστάτησε εἰς τὸν αὐτὸν Ἱερὸν Ναὸν Ὁσίας Ἐιρήνης, μετέβη δὲ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν πιστῶν εἰς τὸ χωρίον Μουσθένης.

Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως προέστη τῆς τελετῆς ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Ὁσίας Ἐιρήνης Χρυσοβαλάντου, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἐσπερινὸν τῆς Ἀγάπης.

Εἰς ὅλους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ἔνθα ἐχοροστάτησε καὶ ἐλειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος ἡ προσέλευσις τῶν πιστῶν ὑπῆρξε ἀθρόα.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ὁσίας Ἐιρήνης Χρυσοβαλάντου.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Γεωργίου τῆς Κοινότητος Μεσημερίου, ἱεουργήσας καὶ κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου ἱεουργήσας καὶ κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Νικήτα τῆς Κοινότητος Νικήτης Χαλκιδικῆς.

Τὴν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος ἱεουργήσας ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Ἀγίας Μαρίνης Κορυδαλλοῦ Πειραιῶς.

Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ ἱεουργήσας καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Ἀναργύρων Ποταμῆς Θάσου.

Κυριακὴ τῶν Ἀγίων Πατέρων προέστη τῆς πανηγυρικῆς Θεῖας Λειτουργίας τοῦ ἐορτάζοντος ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κων)νου καὶ Ἑλένης Ἀρεθούσης.

Τὴν Πέμπτῃ τῆς Ἀναλήψεως ἐλειτούργησε εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παντανάσσης.

Τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Ὁσίας Ἐιρήνης Χρυσοβαλάντου.

Τὴν Δευτέραν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριάδος Βαθυχωρίου Δράμας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἱερὰ Πανήγυρις Ἀγίας Τριάδος Ν. Λιοσίων

Ἐάν ὁ χρόνος μὲ τὸ κύλισμά του πολλὰ παρασύρει καὶ φθείρει, ὅμως, οὐδεὶς μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι, αἱ πανηγύρεις καὶ αἱ ἑορταὶ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κρατοῦν τὴν παλαιὰν τὴν αἵγλην καὶ δόξαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον τοῦ εὐλοκρινῶς θρησκευόντος Ἑλληνικοῦ Ὁρθοδόξου Λαοῦ. Τοῦτο, διεπιστώθη καὶ διετεχνώθη διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν κατὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ λαοβριθῆ πανήγυριν τῆς Ἀγίας Τριάδος τοῦ ὁρφανικοῦ ἰδρύματος τοῦ πατρὸς Διονυσίου Καλαγγύρου Προποσυνγέλλου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν 29 Μαΐου ἐ. ἔ. (11 Ἰουνίου Ν.Η.).

Ἀφ' ἐσπέρας καὶ ἐν συρροῇ πλήθους πιστῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἀττικῆς, ἐφάλει μεγαλοπρεπῆς Βυζαντινὸς ἐσπερινὸς μετ' Ἀρτοκλασίας καὶ Θείου Κηρύγματος, τὴν δὲ Κυριώνυμον ἡμέραν τῆς Ἑορτῆς Ἀρχιερατικὸν συλλεῖτουργον Ἱερουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν Χριστιανοπούλεως κ.κ. Θεοφίλου καὶ Γρεβενῶν κ.κ. Ἀθανασίου συμπαραστατομένων ὑπὸ πλειάδος πρεσβυτέρων καὶ τελεταρχούντος τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ κτήτορος τοῦ Ἰδρύματος Πανος. ἀρχιμ. πατρὸς Διονυσίου.

Κατὰ τὸ «Κοινωνικὸν» ὁμίλησαν καταλλήλως ἀμφοτέρω οἱ Ἀρχιερεῖς περὶ τῆς σημασίας καὶ τοῦ Θεολογικοῦ Ὑψους τῆς ἡμέρας ἐπαινέσαντες ἐν τέλει τὴν ὅλην δραστηριότητα καὶ τὸ καθόλου ποιμαντικὸν ἔρ-

γον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ πατρὸς Διονυσίου.

Κατὰ τὸ ἐσπέρας τῆς Κυριώνυμου ἡμέρας ἐγένετο καὶ περὶ ὥραν 7ην μ.μ. Ἑσπερινὸς καὶ μεγαλοπρεπεστάτῃ Ἱερᾷ Λιτανείᾳ προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίου συμπαραστατομένου ὑπὸ πολλῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἀρχιμανδριτῶν. Ἡ ὅλη πομπὴ τῆς Λιτανείας ἦτο κατὰ τὸ ἄκρως συγανητικὸν καὶ ἐνεθύνειν Βυζαντινὴν τελετήν. Προηγεῖτο μουσική, ἠκολούθουν ἐξαπτέρυγα καὶ Ἱερὰ Λάβαρα, Ἱεροψάλται ἔμπειροι, καὶ τὸν Ἱερὸν Κλήρον ἠκολούθουν χιλιάδες πιστῶν, ἐνῷ ἅπαντα τὴν τελετὴν ἐπλαισίωνον μαθήτριαι τοῦ Ὁρφανικοῦ Ἰδρύματος.

Ἀξίζει, ἐπ' ἀληθείᾳ, πᾶς ἔπαινος εἰς τὸν Πανοσιολ. πατέρα Διονύσιον, τὴν μοναστικὴν ἀδελφότητα καὶ πάντας τοὺς συνεργάτας τοῦ ὅλου ἔργου ὅπερ τιμᾷ καὶ ἐξηγῶναι τὰ μέγιστα τὴν κοινωνικὴν καὶ φιλανθρωπικὴν δραστηριότητα τῶν ἐπὶ μέρους ἀγωνιστῶν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Πᾶς δὲ ἐπισκέπτης τοῦ Ἱεροῦ Ὁρφανικοῦ Ἰδρύματος Ἀγίας Τριάδος Νέων Λιουσίων ἀπέρχεται μὲ ἀρίστας ἐντυπώσεις καὶ ἀληθῆ ἱκανοποίησιν ἐκ τῆς τάξεως καὶ τῆς χριστιανικῆς πολιτιστικῆς στάθμης τοῦ ἐπαινετοῦ αὐτοῦ ἔργου πὺδ συντελεῖται εἰς τὸ ἀκραῖον τοῦτο σημεῖον τῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

ΦΘΙΩΤΙΔΑ

1) Παρασκευὴ τῆς Δικαιησιμίου ἑορτῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Ὁ Σεβασμιώτατος, Μητροπολίτης κ.κ. Καλλίνικος ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν μετὰ τῶν Ἱερέων τῆς Περιφέρειας εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱερὸν Ναὸν Δαμιανῶν.

2) Εἰς τὰς 9 Μαΐου ἑορτὴν τοῦ Ὁσίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουρένοις ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐπισκόπων Ταλατίου κ. Γερασίμου καὶ Μαραθῶνος κ.κ. Ἰουστίνου. Τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμ. Νικολάου Λιαπτήδη, Ἀρχιμ. Εὐθυμίου Μπαρδάνη ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἱερέων τῆς Περιφέρειας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ τιμωμένου Ἀγίου τῆς Μονῆς.

3) Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ ἐλειτούργησε εἰς τὸν ἐν Βίτωλῃ Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

4) Δευτέρα 29 Μαΐου ἑορτὴ τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν εἰς τὴν ἐν Μεδενίτσα ἑορτάζουσα Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίας Τριάδος συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν ἱερέων τῆς Περιφέρειας καὶ πλῆθος κόσμου ἀπὸ ὅλην τὴν Φθιώτιδα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περιπτώσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Ἀπόκρισις ἀναγκαία

«Ἐσιωπήσαμεν, μὴ καὶ αἰεὶ σιωπησόμεθα καὶ ἀνεξόμεθα;» (Ἦσ. ΜΒ' ΙΔ').

Κύριε Ταμπουρά,

Μετὰ τὰς μαρολογίας καὶ ὕβρεις εἰς τὴν γελοιολογίαν σου, «Αἷτια καὶ Ἀφορμαί...» καθ' ἡμῶν, ἰδὼν ὅτι καλὸν τὸ ὑβρίζειν καὶ διαβάλλειν ἡμᾶς, ἀντιστασέως μὴ οὐσης, ἰδοὺ καὶ πάλιν ἤνοιξας τὸ στόμα σου, «Βόθρος βαθὺς σπόμεν παρανόμιον» (Παρ. ΚΒ', ΙΔ'), αἰεὶ καθ' ἡμῶν, γινόμενος ἐξηγητὴς τῶν ἀναποδείκτων, «Θέλων εἶναι νομοδιδάσκαλος, μὴ νοῶν μήτε ἃ λέγεις, μήτε περὶ τίνων διαβεβαιούσαι». Γράφεις λοιπόν, εἰς τὸν «Κήρυκα» τῆς ἀσεθείας. Πρῶτον. «ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΩΝ ΔΕΙΝΟΝ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ». Σὲ προκαλοῦμεν νὰ μᾶς εἴπῃς, παρὰ τίνων ἐσχίσθημεν, καὶ μᾶς ἀποκαλεῖς «Σχισματικούς»; Μήπως ἐκ τῶν Νεοσημερολογητῶν, ἢ ἐξ ὑμῶν; Οἱ μὲν Νεοσημερολογῖται ἀπεσχίσθησαν ἀπ' ἡμῶν, καὶ οὐχὶ ἐξ ὑμῶν, ὡς ψευδολογεῖτε, ἐν ἔτει 1924, σεῖς δὲ ὁμοίως μὲ ἐκείνους, ἀπεσχίσθητε ἀπ' ἡμῶν ἐν ἔτει 1937. Ἄρα σεῖς εἴσθε σχισματικοί, σχισθέντες ἐξ ἡμῶν, ἡμεῖς οὐ, μὴ σχισθέντες παρ' οὐδενός.

Δεύτερον. Μᾶς ἀποκαλεῖς «Ψευδοπαλαισημερολογίτας». Τὸ ὄνομα Παλαισημερολογῖται, διὰ πρώτην φορὰν ἠκούσθη, καὶ ἐδόθη εἰς ἡμᾶς παρὰ τῶν Νεοσημερολογιτῶν, εἰς ἀντιδιαστολὴν ἐκείνων, ἐν ἔτει 1924. Σεῖς τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ὑπῆρχατε εἰς τὴν ὁσφὺν τοῦ πατρὸς σας Ματθαίου, καὶ μετὰ παρέλευσιν Δέκα Τριῶν ἔτων (13), σᾶς ἐγέννησε ἐν Κερατέα, «Ἐνδυθέντες ἐνδύματα ἀλλότρια» (Σοφ. Α' Η'), τοῦτέστιν, λαβόντες εἰς ἑαυτοὺς τὸ ἡμέτερον ὄνομα Παλαισημερολογῖται. Ἐὰν εἰς ἡμᾶς μόνους ἐδόθη τὸ ὄνομα Παλαισημερολογῖται ἐν ἔτει 1924, εἰς ὑμᾶς οὐδέποτε παρ' οὐδενός, ἄρα, ἀληθῶς καὶ βεβαίως ἡμεῖς μὲν Παλαισημερολογῖται, σεῖς δέ, Ψευδοπαλαισημερολογῖται.

Τρίτον. Μᾶς ἀποκαλεῖς «Παρασυναγωγὴ». Ἐν τίνι παρεσυνάχθημεν, ἐν τοῖς Νεοσημερολογίταις, ἢ ἐν ὑμῖν; Παρασυναγωγὰς ἰδρύνουν αἰεὶ αἱ αἱρέσεις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ μὲν Ἐκκλησία εἶναι προτέρα πασῶν τῶν αἱρέσεων, αἱ δὲ αἱρέσεις μεταγενέστεραι. Πρώτεροι οὖν ἡμεῖς, οὐ μόνον ὑμῶν καὶ τῶν Νεοσημερολογιτῶν, ἀλλὰ καὶ πασῶν τῶν ἀπὸ ἀρχῆς φανέντων αἱρέσεων καὶ ὑμεῖς πάντες ἐξ ἡμῶν ἐξήλθατε, ἡμεῖς δὲ παρ' οὐδενός. Ἐὰν σεῖς ἐξ ἡμῶν, ἡμεῖς δὲ οὐ, ἄρα σεῖς παρεσυνάχθητε προτοῦ ἐξέλθετε ἀπ' ἡμῶν, καὶ ἐπῆξατε ἴδιον Θυσιαστήριον, τὸ ὁποῖον ἕως τοῦ νῦν ἔχετε, καὶ εἴσθε ὄντως Παρασυναγωγὴ.

Τέταρτον. Γράφεις ὅτι «Ἰδρύνουμν Παρασυναγωγὰς». Μ ἂ θ ε δ τ ι , κ α θ ὡ ς οὐχ ὁ σίδηρος τῆς σκωρίας αἷτιος καὶ τῶν ζιζανίων ὁ σίτος, οὕτω καὶ ἡμεῖς εἰμεθα ἀνάιτιοι, τῶν ἐξ ἡμῶν ἐξερχομένων σχισμάτων. Ἄς σὲ πείσῃ εἰς τοῦτο, ἡ ὑμετέρα Ματθαϊκὴ Παρασυναγωγὴ, ὅτι οὐχ ἡμεῖς αἷτιοι τῆς ἀποστασίας σας, ἀλλ' ἡ κακὴ σας γνώμη, καὶ ὁ ἅγιος πατέρας ὑμῶν Ματθαῖος. Ἄκουε δὲ καὶ ἑτέραν μυστικώτερον αἰτίαν.

Ὁ Διάβολος οὐδεμίαν ἑτέραν Ἐκκλησίαν δὲν κα-

τακερματίζει εἰς αἱρέσεις, εἰμὴ μόνον τὴν τοῦ Χριστοῦ, διότι μόνῃ αὐτῇ τὸν πολεμεῖ. Τὰς δὲ ἑτέρας λεγομένας Ἐκκλησίας δὲν τὰς μάχεται διότι εἶναι ἴδιαι, καὶ τὸ ἴδιον, οὐδέποτε πολεμεῖ, διότι εἶναι αὐτὸς Ἡγούμενος ἐκείνων. Παρατήρησον καὶ ἴδε ὅτι, ἀπὸ τῆς πρώτης Σιμωνιανῆς αἱρέσεως, ἕως τῆς ὑμετέρας Ματθαϊκῆς, ἐτι δὲ καὶ τῆς ἀρτιφανοῦς Ἀντωνιανῆς (14.2.1979), πᾶσαι ἐξ ἡμῶν ἐξήλθον, ἡμεῖς δὲ παρ' οὐδεμιᾶς αὐτῶν. Καὶ αἱ μέλλουσαι γενέσθαι αἱρέσεις, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, ἐξ ἡμῶν καὶ αὗται θὰ ἐξέλθουν. Ἄς εἶναι τοῦτο εἰς σέ, καὶ πάντα ἄνθρωπον, ἀσφαλὲς διακριτικὸν σημεῖον ὅτι, εἰς ὁποίαν Ἐκκλησίαν γεννῶνται σχίσματα καὶ αἱρέσεις, εἰς αὐτὴν διαμένει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Πέμπτον. Διαβάλλεις τὰς κανονικὰς χειροτονίας τῶν Ἀρχιερέων μας, Ἀκακίου καὶ Αὐξεντίου. Ἐὰν δὲν εἶχες ἀμνησία, ἢ ἀπώλεια φρενῶν, θὰ ἐνεθυμῆσαι τὴν λέγουσαν Παροιμίαν: «Εἰς τὸ σπῖτι τοῦ κρεμασμένου, δὲν ὁμιλοῦν γιὰ σχοινί, θὰ ἐνεθυμῆσαι λέγων, τὰς Δώδεκα (12) παρανόμους χειροτονίας τοῦ «ἁγίου πατρός» σας Ματθαίου, ἐν Κερατέα (ποῦ ἄλλου;) καὶ θὰ ἐφμιοῦσο. Σοφοῦ τινος ἐρωτηθέντος, τίνος οἱ ὀφθαλμοὶ ὁρῶσι μακρότερον, ἀπεκρίθη, τοῦ φθονεροῦ. Ἀληθὴς ὁ λόγος καὶ δι' ὑμᾶς ἐρρέθη διότι, μίαν (1) χειροτονίαν ἡμετέραν, κανονικὴν καὶ ἀναγκαίαν, εἶδον οἱ φθονεροὶ ὀφθαλμοί σας, ἀπὸ τὴν Κερατέαν ἕως τὴν Ἀμερικὴν, «δὲν εἶδατε» ὅμως τὰς δώδεκα παρανόμους χειροτονίας, τὰς ἐμπροσθεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμῶν γενομένας, ὑπὸ τοῦ «ἁγίου πατρός» ὑμῶν Ματθαίου, τοῦ «μόνου Ὁρθοδόξου» ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ὁμοιωθέντες τοῖς εἰδώλοις ὅπου ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐχ ὁρῶσιν (Ψαλ. ΡΙΓ').

Δυνάμεθα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὰς μὲν χειροτονίας ἡμῶν, νὰ ἀποδείξωμεν ἀληθεῖς, ὑμᾶς δὲ ψεύστας. Γηθοσύνως θὰ ἐποικεύσαμεν τοῦτο ἐν τῷ παρόντι πονήματι ἐὰν εἶχαμεν ἱκανὸν χρόνον. Ἐὰν ὅμως ἐπιμένετε καὶ τοῦτο γίνεται, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι καὶ ὑμεῖς ἀντιστοιχῶς θὰ ποιήσετε τοῦτο, διὰ τὰς ὑμετέρας χειροτονίας, τὰς ὑπὸ τοῦ πατρὸς σας Ματθαίου γινόμενας, καὶ οὕτως ἡ ἐξηγήσις εἶναι ἀληθὴς, τοῦτον καὶ θὰ πιστεύσωμεν, τοῦτον καὶ θὰ ἀκολουθήσωμεν, διότι, «Ἵπὲρ δὲ πάντα νικᾷ ἡ ἀλήθεια» (Ἑσδρ. Γ' ΙΒ').

Καὶ ἑτέρως. Τίνα σχέσιν ἔχουν αἱ ἡμέτεραι χειροτονίαι, μὲ τὴν ὑμετέραν ἀκάθαρτον καθαρότητα; Αἱ μὲν χειροτονίαι ἔγιναν, ἡ μὲν τοῦ Ἀκακίου τὸ ἔτος 1960, ἡ δὲ τοῦ Αὐξεντίου, τὸ ἔτος 1963, σεῖς εἴχατε ἀποσχισθῇ ἐκ τοῦ ἔτους 1937, εἰς τί ἐξημιώθητε; Οὐδόλως δὲν συνέβαλλον αἱ χειροτονίαι, εἰς τὴν ἀποσχισίν σας. Ἐὰν εἶναι πεπλανημένοι εἰς ἡμᾶς ἡ πλάνη, σεῖς δὲ τί; Ἄλλως τε ἡμετέροι ἦσαν καὶ οὐχὶ ὑμῶν, ἢ τὸ ἕτερον, εἰς τὰ τοῦ οἴκου μας, εἰμεθα κύριοι νὰ ποιήσωμεν τὸ ἀρεστὸν ἐνώπιόν μας, ἐκτὸς καὶ εἴσθε ὅμοιοι μὲ: «Τὸν κουτὸν καὶ τὸν Χωριάτη, ξένες ἔννοιες τότε τρώνε». Φροντίσατε οὖν τὰ τοῦ οἴκου σας, καὶ μὴ τὰ ἡμέτερα, διότι, «οὐχὶ καταστήσαμεν ὑμᾶς ἄρχον-

τας και δικαστὰς ἡμῶν» (Γέν, Β' ΙΑ').

Ἔκτον. Μᾶς ἀποκαλεῖς «Καθηρομένους». Σὲ ἐρωτῶμεν, παρὰ τίνων καθιερώθημεν, παρ' ὑμῶν; Ἐρευνήσον καὶ ἴδε ἐάν ποτε ἔχουν ἰσχὺν αἱ καθαιρέσεις τῶν αἱρετικῶν, κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων. Μόνον τὰς καθαιρέσεις τῶν Ὁρθοδόξων κατὰ τῶν αἱρετικῶν ἐπικυροῖ ὁ Χριστός, τῶν κακοδόξων οὐχί, καὶ μὴ φρεναπατάσθῃ. Λέγει ἡ Γραφή: «Ὡς περ ὄρεα πέταται καὶ στρουθοί, οὕτως ὄρα ματαία, οὐκ ἐπελεύσεται οὐδενί» (Παρ. ΚΣΤ' Γ'), καὶ πάλιν ἀλλαγὴ λέγει: «Καὶ εὐλογήσω τοὺς εὐλογούντάς σε καὶ τοὺς καταροσμένους σε καταράσομαι» (Γέν. ΙΒ' Γ'). Ὅταν οἱ Μωαβίται ἐκάλουν τὸν Προφήτην Βαλαάμ, ἵνα καταρασθῇ τοὺς Ἰσραηλίτας τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη: «Τί ἀράσωμαι ὃν μὴ ἀράται Κύριος, ἢ τί καταράσομαι ὃν μὴ καταράται ὁ Θεός;» (Ἀρ. ΚΓ' Η'), σύνες οὖν καὶ σὺ πάτερ.

Ἑβδομον. Πομποδῶς καὶ μετὰ στόμφου, καὶ «ὑψηλοῦ κηρύγματος» (Παρ. Θ' Γ') πείθεις τοὺς πάντας ὅτι, μόνῃ ἡ Ἐκκλησία σας εἶναι ἡ Μία καὶ Ἁγία, καὶ πάντες ἡμεῖς εἴμεθα «Παρασυναγωγαί». Σοὺ λέγομεν ὅτι: «Ἐάν ὀλίγω πείθεις ἡμᾶς Ματθαϊκοὺς γενέσθαι» (Πρ. ΚΣΤ' ΚΗ'). Ἡ Ἐκκλησία ὑμῶν εἶναι οὐχὶ Ἁγία, ἀλλὰ πλαγία, διότι ἀπὸ τῆς συστάσεώς σας πορεύεσθε πλαγίως, κατὰ τὸ λόγιον: «Ἐάν πορεύεσθε πρὸς με πλάγιον, πορεύσομαι καὶ γὰρ μεθ' ὑμῶν θυμῷ πλάγιον» (Λευ. ΚΣΤ' ΚΔ'), τίνι τρόπῳ δέ, εἴσθε πλάγιον, καὶ οὐχὶ ὀρθοί, ἀκούσον τὰ διακριτικὰ σημεῖα τῆς ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥΤ, ΧΡΙΣΤΟΥΤ, καὶ τὰ διακριτικὰ τῆς ὑμετέρας πονηρευμένης Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἰδρύθη παρὰ τοῦ Κυρίου, διὰ τῶν Ἁγίων Αὐτοῦ Ἀποστόλων μετὰ τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἀνάληψιν, ἀποστείλας αὐτοὺς εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ὅπερ καὶ ἐποίησαν, ἰδρύσαντες καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην Ἐκκλησίας, διὰ καὶ Καθολικὴ καλεῖται, ἐν ἔτει 33 Τριάκοντα τρία Μ. Χ. ἀριθμοῦσα σήμερον 1946 ἔτη, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της, ἀρξαμένης ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, κατὰ τὴν Γραφὴν τὴν λέγουσαν: «Καὶ κηρυχθήναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ» (Λουκᾶ, ΚΔ' ΜΖ') καὶ ἑτέρα Γραφή λέγει: «Χαῖρε Σιών ἁγία, Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν» (Παρακλητικὴ Ἦχος πλ. δ' Ἑσπέρας Σαββάτου), καὶ οἱ πιστεύοντες καὶ βαπτιζόμενοι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καλοῦνται Χριστιανοὶ κατὰ τὸν χρηματισμὸν (δηλ. ἀποκάληψιν) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς γέγραπται: «Χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιوخείᾳ, τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς» (Πράξ. ΙΑ' ΚΣΤ'), καὶ ἵνα μὴ λέγομεν τὰ πάντα λεπτομερῶς, περιληπτικῶς λέγομεν ὅτι, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι κατήρτισαν τὴν Ἐκκλησίαν ὥστε νὰ εἶναι αὐτάρακτος, μὴ δεομένη οὐδὲν παρ' οὐδενός, μετὰ τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ Ἐπισκόπους καὶ Ἱερεῖς καὶ Ναοὺς καὶ τάξιν καὶ Κανόνας καὶ Ἀκολουθίας καὶ Δεήσεις, Δόγματα Ὀνόματα, Σύμβολα, Προνόμια, Μυστήρια, Τόπους, Τρόπους, κ. ἄ., ὧν οὐκ ἔστι ἀριθμὸς.

Ἐντάφην ἐν διαγωμοῖς, ἀναριθμητὸν πλῆθος Μαρτύρων, Ὁσίων, Ὁμολογητῶν κ.λ.π. ἐξῆλθον ἐξ αὐτῆς, Ἐπτά Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐνομοθέτησαν πῶς νὰ Διοικεῖται καὶ νὰ πορεύεται ἕως τῆς συντελείας, καὶ ἄλλα

πολλὰ τὰ ὁποῖα θὰ παραλείψω.

Ἄς ἐξετάσωμεν καὶ τὴν ὑμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ ἐάν ἔχη πάντα τὰ ἀνωτέρω, τότε ὄντως εἶναι ἡ Μία καὶ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, καὶ θὰ ἔλθωμεν πάντες νὰ σᾶς προσκυνήσωμεν, κατὰ τὸν μύχιον πόθον ὑμῶν.

Ἡ Ἐκκλησία σας ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Ματθαίου ἐν τῇ Κερατέᾳ, ἐν τόπῳ περιορισμένῳ καὶ οὐχὶ καθ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην, διὰ καὶ δὲν καλεῖται Καθολικὴ, ἐν ἔτει 1937, Μ. Χ., ἀριθμοῦσα σήμερον 42 ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της, ἀρξαμένης ἀπὸ Κερατέας, καὶ οἱ πιστεύοντες εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ματθαίου, καλοῦνται Ματθαϊκοί, οὐσα ἐπιδεῖς καὶ μηδὲν ἔχουσα, πάντα ὅσα ἔχει, δηλαδή, Εὐαγγέλιον, Ἱερατικούς βαθμοὺς Ἐπισκόπων, Ἱερέων, Ναῶν, τάξεις, Κανόνας, Ἀκολουθίας, Δεήσεις, Δόγματα, Ὀνόματα, Σύμβολα, Προνόμια, Μυστήρια. Τόπους, Τρόπους, καὶ ἄλλα ὧν οὐκ ἔστι ἀριθμὸς, πάντα ἐσφεντερίσθητε, ὅσα εἰσὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἰδιοποιούντες τὰ ἄλλοτρια. Ποῦ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ποῦ οἱ Μάρτυρες, ποῦ ἡ ἀρχαιότης, ποῦ ἡ ἀγιότης; Μὴ οὖν: «Καυχᾶσθε οἱ κυριοί, ὡς οἱ ὀρθοί» (Βασ. Γ' ΙΑ'), διότι ἡ Ἐκκλησία σας εἶναι οὐχὶ μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ μήτηρ τῶν Ματθαϊκῶν. Πολλὰ ἔχωμεν νὰ λέγομεν καθ' ὑμῶν, ἀλλ' ἱκανούσθω ταῦτα, πρὸς τὸ παρόν.

Ὅγδοον. Ἀποφεύγετε σεῖς οἱ Ματθαϊκοί, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ σοῦ, καὶ ποιεῖτε τὸ πᾶν, ἵνα μὴ ἔλθετε εἰς ἀνάγκην, καὶ καλέσητε τοὺς κληρικοὺς ἡμῶν μετὰ τοὺς Ἱερατικούς Βαθμοὺς των, φερό' εἰπεῖν Ἐπισκόπους, Ἀρχιερεῖς, Ἀρχιεπισκόπους, Ἱερομονάχους, Μοναχοὺς, κ.λ.π., ὥσάν νὰ κεῖται εἰς τὴν ὑμετέραν γνῶμην καὶ θέλησιν, τὸ νὰ εἶναι οἱ κληρικοὶ μας, ἀληθεῖς Ἐπίσκοποι, Ἀρχιεπίσκοποι, Ἱερεῖς, Ἱερομόναχοι, κ.λ.π. ἢ οὐ. Ἐάν ὅμως ἔλθετε εἰς μεγίστην ἀνάγκην νὰ ποιήσετε χρῆσιν τοῦ ἀξιωματοῦ οἰοιμήν ποτε κληρικοῦ μας, τότε θέτετε ἐντὸς παρενθέσεως τὰς λέξεις «Ἐπίσκοποι», «Ἀρχιεπίσκοποι», «Ἱερομόναχοι», κ.λ.π., ἵνα ἀχρηστεύσετε τὴν τιμὴν των, ἢ νὰ δηλώσετε ἐμφαντικῶς ὅτι, ὀνομάζονται μὲν, μὴ ὄντες δέ.

Ἐνίοτε, ἢ μᾶλλον πλειστάκις χαιρεκακοῦντες τοὺς καλεῖτε ἐγγράφως, ἵνα διαδοθῇ καὶ εἰς ἑτέρους, «Ρασοφόρους μὴ ἔχοντας κἂν Ἱερωσύνην», «Δικολάβους», «Οἱ Ψευδεπίσκοποι τῆς Κάνιγγος 32», «Λατινόφρονες», «Προδοταί», «Κακοδόξοι», κ.ἄ., τὴν δὲ Σύνοδόν μας καλεῖτε: «Ἰουριώσαν καὶ ἐπὶ τρίτοδος ἀσεβείας, κακοδοξίας καὶ ἀνταρσίας καθημένην Πυθίαν τῆς Κάνιγγος 32», ὃν τὸ στόμα σας κατὰ τὴν Γραφὴν: «Τάφος ἀνεωγμένος» (Ψαλ. Θ'). «Ὅντες τῆς ὕβρεως ἐπιθυμηταί» (Παρ. Α' ΚΒ'). Ποῖα ἡ ἀξία ὑμῶν τε καὶ ἡμῶν, πᾶς τις δύναται νὰ τὸ διακρίνῃ, θεωρῶν λόγοις καὶ ἔργοις ἀμφοτέρων, ἡμεῖς λέγομεν τὸ τοῦ δικαίου Ἰώβ: «Ἄτιμοι δὲ καὶ περαιλισμένοι, ἐνδεεῖς παντὸς ἀγαθοῦ, οὓς οὐχ ἡγοῦμεθα ἀξίους κυνῶν» (Ἰώβ Α' Β').

Ἐνάτον. Διὰ τὴν κατὰ τῶν κληρικῶν μας, ἐκ τῶν ἐχθρῶν μας, ἡθικῆς φύσεως ὕβρεως, λέγομεν ὅτι, εἶναι ψεύδη, δόλος, ἀπάτη, καὶ δεινὴ συγκατανεία. Εἰς τὸν αἰρεσιάρχην Ἀντώνιον, δι' ἐπιστολῆς μας τὸν προκαλέσαμεν, γράφοντες αὐτολεξεῖ ταῦτα: «Τβοῖζεις πάντας ἡμᾶς, ἐξαιρέτως δὲ τοὺς κληρικοὺς ἡμῶν... μερικῶν δὲ ἐκθέτης καὶ τὰ ὀνόματα. Ποιεῖς τοῦτο γνω-

Ὁδυνηρές ἀλήθειες

Πολλά τὰ ἐκκλησιαστικά καὶ περίεργα ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸ περιοδικὸν τῆς ματθαϊκῆς παρατάξεως. Συγκεκριμένα εἰς τὸ τελευταῖον τεύχος τοῦ «Κήρυκος» δημοσιεύεται κείμενον κάποιου νεαροῦ θεολόγου καὶ φιλόλογου, ὁ ὁποῖος ἐντελῶς ἀνιστόρητα καὶ κακόδοξα, υποστηρίζει πράγματα τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τουλάχιστον τὴν θυμὸν διάν. Ἔτσι κατὰ τὸν ματθαϊκὸν ἀρθρογράφον καὶ τὸ περιοδικόν:

1. Μία Ἐκκλησία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν ΓΟΧ ὑπάρχει, τῶν ματθαϊκῶν!

2. Ὅλα οἱ ἄλλοι ΓΟΧ ἀπεσχίσθησαν ἀπὸ τὴν «Σύνοδον» τῶν Ματθαϊκῶν!

3. Οἱ ματθαϊκοὶ μόνον ἀκολουθοῦν τὴν διακήρυξιν τῶν τριῶν Ἐπισκόπων, τὴν ὁποίαν ἔκαμον πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ὅταν τὸ 1935 ἐξῆλθον πρὸς τὸν Ἀγῶνα.

4. Ὅτι ὁ πρῶτος Φλωρίνης Χρυσόστομος τὸ μόνον τὸ ὁποῖον προσέφερεν εἰς τὸν Ἀγῶνα ἦτο ἡ Ἀποστολικὴ διαδοχή, τὴν ὁποίαν παρέλαβεν ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος προσέθεσε «τὴν Ἀποστολικὴν πίστιν» καὶ ἔτσι καὶ τὰ δύο μαζί τὰ παρέδωκε ὁ τελευταῖος στοὺς ΓΟΧ!

Θὰ ἐπρεπε νὰ διαθέσωμεν πολλὰ τεύχη τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» διὰ νὰ ἀναρρέσωμεν τὰς ἀνωτέρω θρασεῖας «βεβήλους κενοφωνίας» καὶ τὰς λοιπὰς τὰς ὁποίας παρελείψαμεν, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔχομεν ἄλλα θέματα σοβαρώτερα ν' ἀπασχοληθῶμεν, θὰ προβῶμεν μό-

ρίζων ὅτι, οἱ κληρικοὶ μας... οὔτε εἰς τὰ Δικαστήρια θὰ σὲ σύρουν, οὔτε θὰ χειροδικήσουν κατὰ σοὺ διὰ ροπάλου. Θὰ ἐνθυμῆσαι βέβαια τὴν ἀπόκρισίν μου πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν Καθαρισμάτων, τοὺς ὁποίους καλοῦσα νὰ ἔλθουν νὰ ἀποδείξουν τὰ ψεῦδη των ὡς ἀληθεῖαν, καὶ τοὺς ὁρῶς ὅπου ἔθετα καὶ οὐδεὶς ἐξ ἐκείνων ἐτόλμησεν νὰ ἔλθῃ, ἢ καὶ ψιλῇ τῇ φράσει νὰ μοὶ ἀποκριθῇ. Ἐ, λοιπὸν καλῶ νῦν καὶ σὲ τὸν Ἱεροκατήγορον, ἵνα ἔλθῃς ἐν Δημοσίῳ χώρῳ, νὰ ἀποδείξῃς τὰ ψεῦδη σου ἀληθῆ. «Ἰδοὺ ἡ Ρόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδημα». Εἰς τὸν συναιρεσιάζον Κάλλιστον, ἐγράφαμεν ταῦτα: «Εἰς τὰ μαρὰ σας ἔντυπα, κατηγορεῖς τοὺς τιμίους ἡμῶν κληρικούς. Σὲ προσκαλοῦμεν ἐπισήμως εἰς Δημόσιον χώρον, ἵνα ἀποδείξῃς τὰ ψεῦδη σου ἀληθῆ, καὶ ἐὰν ἀληθείης πτύσε μας, ἐὰν οὐ, θὰ σὲ πτύσωμεν». Ἐκεῖνοι δὲ ἕως ταῦ νῦν, μετεβλήθησαν ἄφωνοι ἰχθύες. Ἐάν τις θρασύτερος ἐκείνων ἐλθέτω.

«Τέλος τοῦ λόγου, τὸ πᾶν ἄκουε» (Ἐκκ. ΙΒ', ΙΓ'), ὅτι, «Πλανᾶσθε μὴ εἰδότες τὰς Γραφὰς» (Ματ. ΚΒ', ΚΘ') καὶ ὅτι, «Τιμῆς (Οἱ Ματθαϊκοὶ) προσκυνεῖτε δ' οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν δ' οἴδαμεν, ὅτι ἡ σωτηρία, ἐξ ἡμῶν ἐστίν» (Ἰω. Δ' ΚΒ').

Μάϊος 1979

ΑΙ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἰωαννίνων 10, Ν. Φιλαδέλφεια

νον εἰς ἐλάχιστας παρατηρήσεις, ἱκανὰς νὰ ἀποστομώσουν πάντα ἀσεβῆ, δεδομένου μάλιστα ὅτι σύμπας ὁ λαὸς τῶν ΓΟΧ γνωρίζει τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω, ὥστε κατ' οὐσίαν κάθε ἀπάντησις ἀποβαίνει περιττή. Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει, δι' ὅσους δὲν εἶναι πλήρως κατατοπισμένοι ἐπ' αὐτῶν παρατηρούμεν εἰς τὰς ἀπόψεις τοῦ περιοδικοῦ τῶν ματθαϊκῶν, τὰ ἀκόλουθα:

Α) Ὁ νεαρὸς θεολόγος — φιλόλογος μὲ παπικὴν αὐθεντίαν ἀποφαίνεται ὅτι ἡ ματθαϊκὴ παρατάξις τοῦ εἶναι ἡ «Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ» Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ ἡ «σύνοδος» τοῦ Ἀνδρέα, ἡ κανονικὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ «Ἱερὴ Σύνοδος»!

Εἶμαι πολὺ εὐκολο κανεὶς νὰ δογματίζῃ «ἀπὸ τὴν κοιλίαν» του, ἀρκεῖ νὰ μὴν τὸν νοιάζῃ ἂν θὰ γίνῃ καταγέλαστος! Φαίνεται, αὐτὸ σημαίνει μὲ τὸν νεαρὸ ἀρθρογράφο. Ἀπὸ ποῦ, ὡς ποῦ ἡ «παρατάξις τῶν ματθαϊκῶν» ἀποτελεῖ «Ἐκκλησίαν», καὶ μάλιστα ἡ «σύνοδος» τῆς τὴν κανονικὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ; Τὴν παρατάξιν τῶν «ματθαϊκῶν» (ἢ, ὅπως θέλουν νὰ τὴν ἀποκαλοῦν οἱ ἴδιοι «ἐκκλησία τῶν ΓΟΧ») τὴν ἴδρυνε ὁ ἐωσφόρος ἐγωϊσμός τοῦ ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου, τοῦ σχίστου τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν ΓΟΧ, ὅστις δι' ἓνα μόνον πρᾶγμα ἐνδιαφέρεται, νὰ γίνῃ ὁ ἡγέτης τῶν ΓΟΧ, ἀπομακρύνων τὸν ἅγιον ἐκείνον πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομον, ὅστις μάλιστα τὸν ἐχειροτόνησεν καὶ ἐπίσκοπον! Ἔτσι, ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος ἀπέσχισε ἑαυτὸν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ, ἧς ἡγεῖτο ὁ ἀείμνηστος Φλωρίνης καὶ περιέπεσεν εἰς πλείστας πλάνας, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ ὀπαδοὶ του προσέθεσαν καὶ ἄλλας, ὅπως ὁ πρωθιερεὺς τῆς παρατάξεως αὐτῆς Εὐγένιος Τόμπρος, τολμήσας νὰ ἰσχυρισθῇ ἐνώπιον τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τὸ 1971, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὸ 1924 παρεδόθη εἰς τὸν διάβολον» κτλ. κτλ.! καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν λεγομένων ματθαϊκῶν, εἶχε μέχρι σήμερον τὴν εὐθείαν νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἐπὶ τῆς βλασημίας αὐτῆς, μολοντί τὸς φερόντες προεκλήθησαν δημοσίᾳ. Καὶ πλέον τούτων, ὁ σχίστης τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἐτόλμησε μόνος μονώτατος, συνεπικουρούμενος μόνον ἀπὸ τὴν διαδόχον Μαριάμ τῆς Κερατέας, νὰ προβῇ εἰς τὰς γνωστὰς «χειροτονίας», αἱ ὁποῖαι οὐδὲν κῆρος ἔχουν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ οἱ ἴδιοι ἀνεγνώρισαν μὲ τὸ νὰ στείλουν δύο ἐπισκόπους των εἰς τὴν Ρωσικὴν Σύνοδον τοῦ Φιλαρέτου καὶ νὰ «χειροτονήσῃ» αὐτοὺς ἐκ νέου, μὲ τὴν ἐντολήν, οὗτοι νὰ χειροτονήσουν καὶ τοὺς λοιπούς, πρᾶγμα ὁμῶς ὅπερ τελικῶς, οἱ λοιποὶ δὲν ἐδέχθησαν, στερούμενοι οὗτοι πάσης ἱερατικῆς ἐξουσίας καὶ χάριτος. Ἰδοὺ, ἡ «ἐκκλησία» τῶν Ματθαϊκῶν!

Β) Γράφει ὁ νεαρὸς ἀρθρογράφος ὅτι ὅλα οἱ ἄλλοι ΓΟΧ, οἱ ὁποῖοι συμβαίνει νὰ ἀποτελοῦν τὴν συντριπτικὴν πλειοψηφίαν αὐτῶν ἀπεσχίσθημεν ἀπὸ αὐτοὺς! Ὅνειρα δηλ. θερινῆς νυχτὸς! Διότι εἶναι ἀδιαμφισβή-

τητον ιστορικόν γεγονός ὅτι ὁ Ματθαῖος ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ΓΟΧ, τῆς ὁποίας ἡγεῖτο ὁ μακαριστὸς πρῶν Φλωρίνης καὶ ὄχι ὁ Φλωρίνης ἀπὸ τὸν Ματθαῖον. Ταλαίπωροι ἄνθρωποι, πῶς διαστρέφετε τὴν ἱστορίαν. Τώρα, ἂν ὑπῆρξαν εὐσυνειδητοὶ ὁπαδοὶ σας, οἵτινες ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εὐρέθησαν εἰς τὰς τάξεις σας καὶ ἀκολούθως ἀνεκάλυψαν τὰς πλάνας σας, πολὺ περισσότερον διεπίστωσαν ὅτι εὕρισκοντο «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», ἔσπευσαν νὰ φύγουν καὶ νὰ ἐνταχθῶν εἰς τὴν «Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν», ἥτις εἶναι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν ΓΟΧ!

Γ) Γράφει ὡσούτως, ὁ νεαρὸς ἀρθρογράφος, ὅτι ἡ ματθαϊκὴ παράταξις, ἀκολουθεῖ τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην διακήρυξιν, τὴν ὁποίαν ἀπήρθησαν εἰς τὸν εὐσεβεῖ ἑλληρικὸν λαόν, οἱ τρεῖς ἐπίσκοποι (Φλωρίνης Χρυσόστομος, Δημητριάδης Γερμανὸς καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομος) ὅταν ἀπεκήρυξαν τοὺς καινοτόμους ἐπισκόπους καὶ ἀνέλαβον τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανόνων καὶ ὅρων τῶν ἐπὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Φαίνεται, ὅτι ὁ νεαρὸς ἀρθρογράφος, αὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν του ἀνεῦρε καὶ ἀνέγνωσε τὸ ἱστορικὸν αὐτὸ διάγγελμα τὸ ὁποῖον πρῶτος ὁ Βρεσθάνης Ματθαῖος κατεπάτησε διὰ τῆς ἀποσχίσεώς του.

Δ) Καὶ τελειώνομεν, μὲ τὴν «σαφήν» διαπίστωσιν τοῦ νεαροῦ ἀρθρογράφου, πρὸ τῆς ὁποίας ἰστάμεθα ἔνεοι! Ἀκούσατε καὶ θαυμάσατε «θεολογίαν»: Ὁ πρῶν Φλωρίνης χειροτονῶν τὸν Ματθαῖον, τοῦ μετέδωσε τὴν «Ἀποστολικὴν διαδοχὴν», εἰς αὐτὴν ὁ Ματθαῖος προσέθεσε τὴν «ἀποστολικὴν πίστιν» δηλ. τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, καὶ ἔτσι ὁ δυστυχὴς Ματθαῖος «ἀποστολικὴν διαδοχὴν καὶ ἀποστολικὴν πίστιν» τὰ μετέδωκε εἰς τοὺς... ματθαϊκοὺς! Συμφώνως δηλ. μὲ τὴν λογικὴν τοῦ νεαροῦ ἀρθρογράφου ὁ πρῶν Φλωρίνης εἶχε μόνον «ἀποστολικὴν διαδοχὴν» ὄχι «Ὁρθόδοξον πίστιν», ἀλλὰ τότε πῶς ἕνας «Ὁρθόδοξος» ὅπως, κατὰ τὴν ἀποφιν

τοῦ ἀρθρογράφου ἦτο ὁ Ματθαῖος, ἐδέχθη νὰ χειροτονηθῇ ἀπὸ ἑναν «κακόδοξον»; Φαίνεται, πῶς ὁ νεαρὸς θεολόγος ἐπίστευσε εἰς ὅσα ἀνόητα ἐδιδάχθη ἀπὸ τοὺς φραγκοσπουδαζομένους καθηγητὰς του, ὅτι ἡ «χειροτονία» τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἓνα εἶδος «μαγείας». Δηλ. ἀπαξ καὶ θέσει τὴν χεῖρα του ἑνὸς ἐπίσκοπος εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ χειροτονουμένου, μεταδίδει καὶ τὴν χάριν τῆς ἱερωσύνης! Δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶναι ἔτσι. Δὲν εἶναι πράξις «μαγείας» ἡ χειροτονία. Ἕνας ἐπίσκοπος δηλ. μεταδίδει χάριν εἰς οἰονδήποτε μυστήριον, ὅταν πληροῖ ὁρισμένους ὅρους, συμφώνως πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Καὶ οἱ ὅροι αὗτοι εἶναι τρεῖς. Πρῶτον ὁ χειροτονῶν ἐπίσκοπος νὰ εἶναι μέλος τῆς Μιᾶς Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, διατηρῶν κοινωνίαν μὲ τοὺς ἄλλους ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι εἶναι πραγματικὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ ἔχη τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τρίτον νὰ ἔχη τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν. Ἕνα τῶν τριῶν αὐτῶν στοιχείων ὅταν ἑλλείπει οὐδεμίαν χάριν μεταδίδει ὁ ἐμφανιζόμενος ὡς ἐπίσκοπος. Ἀφοῦ λοιπὸν κ.κ. ματθαϊκοί, δὲν θεωρεῖτε ὅτι ὁ πρῶν Φλωρίνης διέθετε τὸ δεύτερον στοιχεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας, ΟΥΔΕΝ ὡς μετέδωκε, καὶ εἴθε ἑσπερημένοι πάσης ἱερατικῆς χάριτος καὶ ἐμπαίζετε τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, κλείοντες τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Συνέλθετε λοιπὸν, παύοντες ὑβρίζοντες τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ σκανδαλίζοντες τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἰς αὐδὲν σὰς ἔπταισεν, ἐκτὸς ἂν σκοπὸς σας εἶναι ἡ διάλυσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅποτε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ ἔχετε τὴν ἐντιμότητα νὰ τὸ εἴπητε εὐθέως εἰς τὸν ἑλληρικὸν λαόν.

ΠΑΤΕΡΙΚΑ

Εἶπεν ὁ ἁββᾶς Ἡλίας ὅτι

Εἶδον ἐγὼ τινα λαβόντα κολοκύτιον οἴγου εἰς τὴν μάλῃν αὐτοῦ καὶ ἵνα αἰσχύνῃ τοὺς δαίμονας ὅτι φαντασία ἦν, εἶπον τῷ ἀδελφῷ, «Ποίησον ἀγάπην» καὶ ἄρὸν μου τοῦτο. Καὶ ἄρας τὸ πάλλιον αὐτοῦ, εὐρέθη μὴδὲν ἔχων. Τοῦτο δὲ εἶπον, ὅτι, *κἀν τ ο ῖ ς ὁ φ θ α λ μ ο ῖ ς ἱ δ η τ ῆ τ ι ῆ ἄ κ ο ὕ σ η τ ε, μ ῆ κ α τ α δ ῆ ξ η σ θ ε*. Πόσω μάλλον τηρεῖτε τοὺς διαλογισμοὺς καὶ τὰς ἐνθυμήσεις καὶ τὰς ἐννοίας, εἰδότες ὅτι αὐτοὶ ἐμβάλλουσιν αὐτὰ, ἵνα μόνωσι τὴν ψυχὴν λογίσεσθαι τὰ μὴ συμφέροντα, καὶ ἵνα ἀπασχολήσωσι τὸν νοῦν ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ.

(Πατερικαὶ ἐκδόσεις «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» Φιλοκαλία, τόμ. 1ος, σελ. 254)

• Ε ρ μ η ν ε ῖ α

Εἶπεν ὁ ἁββᾶς Ἡλίας: Εἶδα κάποιον ποὺ εἶχε κρῦπει στὴν μασχάλη του κολοκύθα μὲ κρασί. Καὶ γιὰ νὰ ντροπιᾶσῃ τοὺς δαίμονες ὅτι ἦταν φαντασία, εἶπα

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32—ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛΕΦ.: 3628.280 Διευθυντής Συντάξεως Επίσκοπος Χριστιανουπόλεως Θεόφιλος Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Προϊστάμενος Τυπογραφείου ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΑΓΕΡ 3 — ΑΘΗΝΑΙ ΣΤΥΝΔΡΟΜΑΙ		
Ἑσπερικοῦ:	Ἑξάμηρος δραχμαὶς	60
»	Ἑτησίᾳ »	100
Ἑσπερικοῦ:	Ἑξάμηρος δολάρια	6
»	Ἑτησίᾳ »	10
	Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

Κατηχητικά διδασκαλικά

Ὁ πόλεμος τῶν δαιμόνων

Τὸ μεγαλύτερον κακὸ γιὰ τὸν ἀκατήχτητον ἄνθρωπον εἶναι τὸ ὅτι, δὲν πιστεύει ὅτι ὑπάρχουν δαίμονες! «Οὐφ! Δὲν βαρύνεσαι δὲν ὑπάρχουν πρόσωπα - δαίμονες! — λέει ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγνοεῖ τὴν Ἁγίαν Γραφήν—. Δαίμονες, τονίζει, εἶναι ἡ προσωποποιήσις τοῦ κακοῦ!!!». Αὐτὰ λέγουν οἱ διάφοροι ἀνευαγγέλιστοι καὶ ἀκατάρτιστοι πνευματικῶς καὶ θρησκευτικῶς! Γιατί ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὰ ἀναμνησθητῶς ἐνυπάρχοντα πνεύματα εἶναι οὐσίαις π ρ ο σ ω π ι κ ές ποὺ ἔχουν θέλησιν, νόησιν, συνείδησιν, ἐνέργειαν καὶ δρᾶσιν. Δὲν εἶναι δυνάμεις ἀνυπόστατες, οὔτε ἐπιθυμίαι ἀνθρώπινες, ἀλλὰ ὑπάρξεις προσωπικές, νόες καὶ θελήσεις πεπερασμένες, κατὰ τὸν ἅγιον Ἀναστάσιον τὸν Συναίτην, καὶ μετὰ τὴν νόησιν καὶ μετὰ τὴν θέλησιν ἦταν πλασμένοι καὶ οἱ καλοὶ ἄγγελοι πρὶν ξεπέσουν καὶ γίνονται κακοὶ καὶ πονηρὰ πνεύματα μετὰ ἔργον καὶ σκοπὸν τὴν διάπραξιν μόνον τοῦ κακοῦ καὶ τῆς διαβολῆς. Καὶ ὅσοι ἀρνοῦνται τὴν προσωπικὴν ὑπαρξιν τοῦ διαβόλου ἀντιπίπτουν σὲς αἰώνιες μαρτυρίες τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἁσθεοῦν καὶ ἁμαρτάνουν στοὺς ἀλανθαστοὺς καὶ ἀληθεῖς λόγους τοῦ Κυρίου ὅστις βεβαιώνει τὴν **ΥΠΑΡΞΙΝ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΠΟΤ ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΝΤΙΜΑΧΕΤΑΙ ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ.**

Στὴν Παλαιὰν Διαθήκην βλέπομεν τὸ πονηρὸν Πνεῦμα νὰ ζητᾷ ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν ἀδειαν γιὰ νὰ πειράξῃ τὸν εὐσεβῆ καὶ δίκαιον Ἰώβ (Ἰώβ α' 6, 6' 2). Τὸ ἴδιον πνεῦμα ἐνοχλεῖ τὸν Σαουλ (Α' Βασ. ις' 14, 15), ξεσηκώνεται κατὰ τοῦ Δαυὶδ (Α' Βασίλ. 6' 11), καταφαίνεται σὲ διβλίον τοῦ Τωβίτ (η' 3), σὲ διβλίον τῆς Σοφίας τοῦ Σολομῶντος ἀποκαλεῖται αὐτὸ, αἷτιον τοῦ θανάτου τῶν Προπατόρων (Σοφ. Σολ. 6' 24). Καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα σημεῖα τῆς Π.Δ.

Ἀλλὰ καὶ στὴν Καινὴν Διαθήκην σαφέστατα οἱ Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Ἰούδας μιλοῦν περὶ τῶν κακῶν Πνευμάτων ποὺ δὲν ἐτήρησαν τὴν ἀρχὴν τοὺς (Β' Πέτ., 6' 4 καὶ Ἰουδ. 6). Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ὑπομείνας τοὺς πειρασμοὺς στὴν ἔρημον (Ματθ. 8' I—II) πολλάκις ἐδίδασκεν περὶ

στοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν: «Κάμε ἀγάπη καὶ σήκωσε μου τοῦτο». Καὶ καθὼς σήκωσε τὸ πανωφόρι του, βρέθηκε νὰ μὴν ἔχῃ τίποτε. Αὐτὸ τὸ εἶπα, ὥστε, **κ ι ' ἄ ν ἄ - κ ὀ μ η δ ῆ τ ε κ ἄ τ ι μ ἔ τ ἄ μ ἄ τ ι α σ α ς ἡ ἄ - κ ο ὕ σ ε τ ε μ ἔ τ ' α ὕ τ ι ἄ σ α ς , ν ἄ μ ἡ ν τ ὀ π ι σ τ ε ὕ σ ε τ ε .** Πολὺ περισσότερο πρέπει νὰ προσέχετε τοὺς λογισμοὺς καὶ τὶς ἀναμνήσεις καὶ τὶς σκέψεις, γνωρίζοντας ὅτι οἱ δαίμονες τὰ ἐμπνέουν αὐτά, γιὰ νὰ λερώσουν τὴν ψυχὴ νὰ σκέπτεται τὰ ἀσύμφορα καὶ γιὰ νὰ ἀποσπάσουν τὸν νοῦ ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες του καὶ τὸν Θεό.

Σημ. II ἀραίωσις τῶν γραμμιάτων εἶναι ἰδική μας.

τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ὅπως στὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων τοῦ ἀγροῦ εἶπεν σαφῶς ὅτι «ὁ ἐχθρὸς ὁ σπεύρας αὐτά, ἐστὶν ὁ διάβολος». (Ματθ. ιγ' 39).

Ἄλλοτε πάλιν ὁ Κύριος ἐλέγχοντας τὴν ὑποκρισίαν τῶν Ἰουδαίων τοὺς ἔλεγεν μετὰ παρορησίαν «Ὑμεῖς, ἐκ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν, ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐκ ἔστηκεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. η' 44). Ἐπίσης ὁ Κύριος ἔδωκεν στοὺς Μαθητὰς Του τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐκβάλλουν δαιμόνια. «Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, **ΔΑΙΜΟΝΙΑ ΕΚΒΑΛΛΕΤΕ**». (Ματθ. ι' 8).

Ὁ δὲ ἡγαπημένος τοῦ Κυρίου Μαθητῆς, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, στενὰ συνδέει τὴν ὑπαρξιν τῶν δαιμόνων μετὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐλεύσεως τοῦ κόσμου τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ποὺ θὰ νικήσῃ τὸν δαίμονα καὶ τοὺς κακοὺς αὐτοῦ ἄγγέλους. Ἰδοὺ τί λέγει: «Ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστίν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει, εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ Τίς τοῦ Θεοῦ ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου». (Α' Ἰωάν. γ' 8).

Ὅλες αὐτὲς οἱ μαρτυρίαι Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης ἐδραιώνουν ἀκράδαντα τὴν πίστιν περὶ τῆς ὑπάρξεως πονηρῶν πνευμάτων ποὺ εἶναι **ΟΝΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ** καὶ ἐργάζονται νυχθημερόν τὸ κακόν. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον τοῦ διαβόλου ὅπως τονίζουν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων μας.

Νὰ ἀντιδρᾷ, νὰ ἀντενεργεῖ καὶ νὰ ἀντιπράττει στὴν Βουλὴν καὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐνσπεύρῃ ζιζάνια παντοῦ, δηλ. τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς στὸν ἄνθρωπον, νὰ διεγείρῃ τὶς κακὰς καὶ ὀλέθριες ἐπιθυμίας, νὰ διαστρέφῃ τὴν νόησιν μετὰ παραλογισμοὺς καὶ μετὰ πλάνες, νὰ ἐξάπτῃ καὶ νὰ ἐρεθίσῃ τὴν κακὴν φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐξωθῶντας πάντοτε πρὸς τὸ πονηρὸν ἔργον καὶ τὸ κακὸ καὶ ἐξαπατώντας τοὺς ἀσταθεῖς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, τοὺς νηπίους πνευματικῶς καὶ τοὺς ἀπροσέκτους. Αὐτὸς δὲ εἶναι καὶ ὁ ἐξαπατήσας καὶ καταστρέψας τὴν εὐτυχίαν καὶ ἀνέσπερον χαρὰν τῶν Προπατόρων μας. Αὐτὸς τοὺς ὠδήγησεν στὴν παρακοήν, τὴν παρανομίαν καὶ τὸν ἐγωισμόν καὶ ἔτσι διεπότισεν μετὰ τὸ δηλητήριον τῆς ἁμαρτίας τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου....

Μερικοὶ μετὰ ἀνευαγγελικὰς διαθέσεις προσπαθοῦν νὰ πείσουν τοὺς ἀφελεῖς πὼς δὲν ὑπάρχουν δαίμονες καὶ διακηρύττουν: «Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τόσο κακὸς ὁ Θεὸς ὥστε νὰ κάμῃ πονηρὰ καὶ διαστρεμμένα πνεύματα καὶ νὰ τὰ ἀφήνῃ ἐλεύθερα νὰ βασανίζουν τὸ προσφιλέστατον πλάσμα Του, τὸν ἄνθρωπον»;

Οἱ βλάσφημοι αὐτοὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ δέχονται μίαν καὶ μόνον ἀπάντησιν: Τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, τὸ Ἀληθές καὶ Εὐθές: «Ὁ **ΘΕΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΝ ΟΥΚ ΕΠΟΙΗΣΕΝ! ΑΛΛ'**

Τὰ πυροφόρα δοχεῖα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος

ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου
Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθυμίου

«Ῥέθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμενα
γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς»

Με σεισμικὴ δόνηση μπορούμε νὰ παρομοιάσω-
μεν τὸ πνευματοφύσημα τοῦ Οὐρανοῦ κατὰ τὴν ἡμέρα
τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς. Μὲ καταιγίδα καὶ ἀνεμοθύ-

**ΑΥΤΟΣ ΗΘΕΛΗΣΕΝ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΑΦ' ΕΑΥΤΟΥ
ΤΟΙΟΥΤΟΣ»!** Καὶ οἱ ἄνθρωποι, δὲν εἶναι διάβολοι
ἀλλὰ γίνονται διὰν αὐτοὶ **ΜΟΝΟΙ ΤΩΝ ΜΕ ΤΑ
ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΤΟ ΘΕΛΗΣΟΥΝ**, νὰ γίνουν **ΟΡΓΑΝΑ
ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ** καὶ τὰ πρῶτα ὄργανα τοῦ διαβό-
λου εἶναι **ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΠΟΤ' ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ
ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΙΝ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ**. Γι' αὐτό, φίλ-
τατε ἀναγνώστα, προφυλάξου ἀπὸ τὴν ἀπατηλὴν δι-
δασκαλίαν πὸς δὲν ὑπάρχουν δαίμονες! Ἀπεναντίας
πάντα νὰ θυμᾶσαι ὅτι ὁ ψυχοφθόνος σατανᾶς περι-
τρέχει τὴν Οἰκουμένην ἅπασαν ὡς λέων ὠροῦμενος τί-
να καταπίει, ὅπως χαρακτηριστικὰ μᾶς λέγει ὁ ἀπό-
στολος Πέτρος!

Ἀδελφοί μου! Αὐτὲς τὶς ἀπλὲς γραμμὲς τὶς χα-
ράξαμεν γιὰ νὰ καταλάβει, ἀφ' ἑνὸς κάθε πιστοῦ καὶ
νὰ θυμηθῇ ὅτι ὁ Σατανᾶς δουλεύει νυχθημερόν γιὰ
νὰ σύρῃ στὸ σκοτεινόν του στρατόπεδον ψυχές, ἐξ ἄλ-
λου δέ, γιὰ νὰ ὑπομνησθῇ σ' ὅλους πὸς ζοῦμε σήμε-
ρα σὲ ἐποχὴ τῶν **ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΕΙΡΑΣΜΩΝ ΚΑΙ
ΔΟΚΙΜΑΣΙΩΝ!**

Ὁ μεγάλος χαϊρέκακος πειραστὴς **ΘΡΙΑΜΒΕΥ-
ΕΙ** στὴν ἐποχὴ μας, διὰν βλέπῃ ὅτι κατορθώνει μὲ
τοὺς τρόπους του νὰ κλέβῃ τὴν ταπεινότητα καὶ εὐχὴν
τὸν ἑωσφορικὸν ἐγκλισμὸν στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώ-
που. «Ὅταν παίρνει μὲ ἀπάτην τὴν γαλήνην, τὴν εὐ-
ρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χρι-
στοῦ μας καὶ εὐχρὴν σ' αὐτὴν τὴν ἐπάρατην διαίρεσιν,
τὴν ἀνταρσίαν, τὴν καταλαλιὰν καὶ κάθε ἄλλην κα-
κίαν. Γι' αὐτὸ μὴ πού σήμερα οἱ κοινωνίες τῶν ἀν-
θρώπων, παρουσιάζουν ἐξ αἰτίας τῆς ἀποστασίας καὶ
τῆς ἀρνήσεως ἀναστατώσεις καὶ αἵματα καὶ δυστυχίες,
πρὸς χαρὰν καὶ τέρενιν τοῦ διαβόλου, **ΑΣ ΠΑΤΗ-
ΣΩΜΕΝ ΤΟΝ ΣΑΤΑΝΑ**, ὅπως τὸ λέει πολλάκις ὁ
εὐσεβὴς λαὸς μας καὶ ὡς ὑπόσχομεν, γιὰ τὸ καλὸ μας,
γιὰ τὸ συμφέρον μας, γιὰ τὴν εὐσεστὴ ψυχῆς καὶ σώ-
ματος, τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ ἄνω καὶ ὡς παρακαλέσω-
μεν τὸν Οὐδάνιον Πατέρα μας, τὴν Πηγὴν πάσης
ἀγαθουσύνης καὶ ἀγάπης νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸν πονη-
ρόν. **Κύριε ῤεῤσαί ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
π. ο. ν. η. ρ. ο. ὤ**, γιὰτὶ τότε καὶ μόνον θὰ ἐπανέλθῃ
στὴν ζωὴν μας **Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΟΙΚΤΗΡ-
ΜΟΝΟΣ ΚΥΡΙΟΥ!** Εἴθε.

εἰλλα πού ξέσπασε ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ καὶ κτύπησε τὴν γῆ.
«Ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομέ-
νης πνοῆς βιαίας καὶ ἐπλήρωσε ὅλον τὸν οἶκον πού ἦ-
σαν καθήμενοι.»

Τὸ ἐπίκεντρον τοῦ μεγάλου θαύματος εἶναι τὸ ὑ-
περῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ μὲ τοὺς συγκεντρωμένους μα-
θητάς καὶ τὴν Μαρίαν τὴν Μητέρα τοῦ Ἰησοῦ πού προ-
σμένουν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Κυρίου
γιὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Παρκαλήτου. Ἡ ὑπόσχεσις ἐκείνη
γίνεται τώρα πραγματικότης καὶ τὴν πραγματικότη-
τα αὐτὴ ζοῦν αἱ μαθηταὶ καὶ αἱ χιλιάδες τοῦ συγκεν-
τρωμένου λαοῦ. Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς των βλέπουν νὰ
διαμοιράζονται σὲ αὐτοὺς φωτεινὲς γλῶσσες ἀν πυρί-
νες φλόγες. Διατὶ ἄραγε μὲ πυρίνες γλῶσσες φανερώ-
θηκε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα; Τὴ νὰ σημαίνουν;

α) Τρεῖς εἶναι αἱ ιδιότητες τῆς Φωτῆς. Φωτίζει,
θερμαίνει καὶ καθαρίζει. Τὰ τρία αὐτὰ στοιχεῖα μετα-
δίδονται καὶ εἰς τοὺς ἐντρόμους Ἀποστόλους ἀπὸ τὸ
Ἅγιον Πνεῦμα. Καὶ πρωτίστως τοὺς φωτίζει. Τοὺς
διδάσκει. Τοὺς διανύγει τὴν διάνοιαν νὰ καταναήσουν
ὅσα ὡς τώρα δὲν μπόρεσαν μὲ τὴν ἀπλὴ λογικὴ. Τοὺς
δίδει σοφία καὶ σύγερσιν «Ἀγγραμμάτους σοφίαν ἐδίδα-
ξε, ἀλλεῖς θεολόγους ἀνέδειξε.» Ὀλίγον πρὸ τοῦ ἐκου-
σίου Πάθους τοῦ ὁ Θεὸς Διδάσκαλος ἔδωκε τὴν ὑπό-
σχασιν εἰς τοὺς μαθητάς του προλέγων ὅτι: «Ὁ παρά-
κλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὃ πέμψει ὁ πατὴρ ἐν τῷ
ὀνόματί μου ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει
ὑμᾶς πάντα ὃ εἶπον ὑμῖν.» (ΙΩ. ΙΔ. 26) καὶ ἀμέσως
μετὰ τοὺς ἐπαναλαμβάνει ὅτι «τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθεί-
ας, ὁδηγήσῃ ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.» Ἔτσι αἱ
προρρήσεις τοῦ Ἰησοῦ τώρα ἐπαληθεύουν οἱ ἀλλεῖς τῆς
Τιβεριάδας γίνονται φωτισμένοι πρωτοπόροι καὶ ὁδη-
γοὶ τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀγράμματοι γίνονται ὄργανα
τῆς Θεῆας σοφίας. Οἱ μαθηταὶ γίνονται ἀπόστολοι καὶ
διδάσκαλοι καὶ ἡ διδασκαλία αὐτῶν «εἰς πᾶσαν τὴν
γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς
οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν».

Ὁ φωτισμὸς τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἶναι τό-
σον ἰσχυρὸς, ὥστε «ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέρες γλῶσσας
καθὼς τὸ πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι». Αἱ
χιλιάδες τοῦ λαοῦ πού παρακολουθοῦν τὸ πρωτοφανέ-
ρωτον θαῦμα ὅπως σημειώνει ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς
Λουκάς, ἐξίσταντο πάντες καὶ ἐθαύμαζον, λέγοντες
πρὸς ἀλλήλους, πὸς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆς ἰδίας
διαλέκτου ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγενήθημεν;» (Πράξ. Β' 4,7-8).
Τὴν ἀπορίαν ὁμῶς ταύτην τὴν ἔλυσε ὁ Ἀπόστολος Πέ-
τρος μὲ τὸ πρῶτον κήρυγμα. Δὲν εἶναι μεθυσμένοι οἱ
ἄνθρωποι αὐτοὶ λέγει στὸ συγκεντρωμένον πλῆθος ὅ-
πως μερικαὶ ἐξ ὑμῶν πιστεύουν τοῦτο. Ἀλλὰ στὸ πρό-
σωπον ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν ἔχει ἐκπληρωθεῖ ἡ προ-
φητεία τοῦ προφήτου Ἰωὴλ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς
εἶπε: «Καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐκχεῖται ἀπὸ
τοῦ πνεύματος μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα καὶ προφητεύσου-
σιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν.» Ἔτσι μὲ τὸν Θεὸν φωτισμὸς «Πάν-

τες ήρξαντο φθέγγεσθαι ξένοις ρήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι τῆς Ἁγίας Τριάδος».

β) Ἡ φωτιά δὲν φωτίζει μόνο ἀλλὰ καὶ φλογίζει. Θερμαίνει. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὁ Παράκλητος μὲ τὰς πυρίνους γλώσσας ἐφλόγισεν καὶ ἐθέρμανε τὰς Ἀποστολικὰς καρδίας.

Μεταγγίσειεν εἰς αὐτὰς τὸν ζῆλον καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. Τοὺς δειλοὺς μετεποίησεν εἰς ἀτρομήτους, τοὺς ὀλιγοψύχους πεπληρομένους ὑπὸ θάρρους τοὺς ὑποχωρητικούς, ἀνεκδότους. Τοὺς ραθύμους, ἀγρύπνους.

Γὰρ τὴν δύναμιν αὐτὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁμίλησεν ὁ Κύριος εἰς τοὺς μαθητὰς του μὲ τὰ προφητικὰ ἐκεῖνα λόγια: «Λήψεσθαι δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Πραξ. Α' 8). Χαρακτηριστικὴ δὲ εἶναι καὶ ἡ φωνὴ τοῦ προφήτου Ἡσαίου πού ὀνομάζει τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ «πνεῦμα Βουλῆς καὶ ἰσχύος» οἱ ἀδύνατοι γίνονται ἰσχυροὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι ὑπεράνθρωποι. Πρῶτος τὸ ἀποδεικνύει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μὲ τὸ φλογερὸ του κήρυγμα. Ἐκεῖνος πού πρὶν ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ φόβου ἠρνήθη τὸν διδάσκαλόν του ἐμπρὸς σὲ μίαν ἄγνωστη δουλίδα. Ἐκεῖνος πού τόλμησε νὰ ἐκστομήσῃ τὸ «οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον»! πόσον θαρραλέος καὶ ἡρωϊκὸς ἀναδεικνύεται μὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα θὰ δηλώσῃ ἀποφασιστικὰ στὸ συνέδριον καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς ὅτι «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις».

Ὅχι μόνον ὁ κορυφαῖος Πέτρος καὶ ὁ διάκονος Στέφανος ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἦσαν «πλήρεις πνεύματος Ἁγίου». Διὰ τοῦτο «σημεῖα καὶ τέρατα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ» ἐτέλουν. Μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν του τὸ νέφος τῶν Ἁγίων Μαρτύρων νίκησε βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἐκλείσε στόματα λεόντων, ἐσθεσε τὴν δύναμιν τοῦ πυρὸς ὅπως διακηρύττει ὁ οὐρανοδόκων Ἀπόστολος Παῦλος «οὗ γὰρ ἔδωκεν ὑμῖν ὁ Θεὸς πνεῦμα δειλίας ἀλλὰ δυνάμεως». Ὁ εἰδωλολατρικὸς κόσμος συγκλίσθηκε διότι δώδεκα πύρινοι ἄνθρωποι ἔλαβον τὴν πληρότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ δι' αὐτῆς συνετάραξαν καὶ συνεκλόνησαν τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων. Δυστυχῶς ὅμως οἱ σημερινοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ κατέχονται ἀπὸ φοβίαν μήπως τοὺς ὀνομάσῃ ὁ κόσμος θρήσκους. Ὡστόσο ὅμως ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρώπων πού ἢ πρίστις τῶν νὰ εἶναι πηγαία ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῶν. Πρέπει νὰ ξαναγίνουμε οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας Πεντηκοστῆς γιὰ νὰ δυναθούμε νὰ ἀναπλάσωμε ἓνα νέον πνευματοφόρον Ὁρθόδοξον κόσμον.

α) Ὅπως ἡ φλόγα ἔχει φωτιστικὴν καὶ καυστικὴν δύναμιν τοιοῦτοτρόπως κατέχει καὶ τὴν καθαρτικὴν. Καθὼς πάλαι ποτέ καὶ ὁ ἀναμμένος ἄνθραξ εἶχε καθάρσει τὴν γλῶσσαν τοῦ μεγαλοφωνοτάτου τῶν προφητῶν Ἡσαία. Τὸ ἴδιον καὶ αἱ πύρινα γλῶσσαι καθάρσαν καὶ ἁγίασαν τὰς ἀποστολικὰς γλῶσσας καὶ καρδίας. «Ὁ ἐνταῦθα τοῖνυν ἀνακαινισμὸς κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον καὶ ἡ ἀπὸ τῆς γῆρας καὶ ἐμπαθοῦς ζωῆς ἐπὶ τὴν οὐράνειον πολιτείαν μεταβολὴ» ἐπιταλεῖται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὸ «καθαίρων τὰ πταίσματα». Ὁ ἄνθρωπος γίνεται «καινὴ κτίσις» καὶ ὥπως λέγει

πάλιν ὁ Φαεινὸς τῆς Καισαρείας Φωστήρ, «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελθὼν ἔδωκε μὲν ζωὴν, ἔδωκε δὲ ἀθανασίαν, ἔδωκεν ἁγιασμόν, ἡγείρεν δὲ κείμενον». Πόσες ἀτέλειες εἶχαν προηγουμένως αἱ μαθηταί! Πόσα ἐλαττώματα! Πόσες πτώσεις! Πόσες ὀλιγοπιστεῖες! Πόσες ἀμφιβολίες! Πόσα λάθη καὶ ματαιοδοξίες! Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐθρήνησαν πικρὰ διὰ τὰ ἁμαρτήματα πού διέπραξαν. Τώρα ὅμως ὅλα ἐκεῖνα ἀνήκουν στὸ ὄχι καὶ τόσον εὐχάριστον παρελθόν.

Ἡ ἁμαρτία σὰν ἄλλη σκωρία καθαίρεται ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὑμεῖς ἔχετε ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν σκωρίαν αὐτή; Θελήσαμε νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὰ ψυχοφθόρα πάθη; Ἀφήκαμε νὰ πνεύσουν αἱ αἵραι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ νὰ κατακάψουν τὰς πονηρίας καὶ ρυπαρότητάς μας. Ἀνοίξαμε τὴν ἐρημικὰ κλεισμένην καρδίαν μας γιὰ νὰ δεχθῶμε τὸν φωτισμόν του; Δεχθήκαμε ποτέ τοὺς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἴμεθα ἀναγεννημένοι καὶ δικαιοῦμενοι; Ἄν οἱ μαθηταὶ εἶχαν ἀτελείας ἡμεῖς τι πρέπει νὰ εἴπωμεν; Διὰ τοῦτο ἡ προσευχὴ μας θερμὴ πρέπει νὰ ἀνεβαίνει εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ παρακλητικὰ νὰ ἀναφωνοῦμε «Βασιλεῦ οὐράνιε, παράκλητε... ἔλθε καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρσον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος». Ἡ φλόγα τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς δὲν ἐσθῆσεν ἀπὸ τότε, ἀλλὰ πάντα θὰ φωτίζῃ, θὰ φλογίζῃ καὶ καθαρίζῃ, ἐκείνους πού θὰ δέχονται τὴν ἔλευσιν του καὶ θὰ εἴμεθα οἱ πνευματοφόροι καὶ πυροφόροι μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονόμητοτε χειρογράφον. Χειρογράφα δημοσιεύθεντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστάς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ, ἤτοι ὑπόλοιπα Α) σμοῦ κτλ., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον — Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κόγιγγος 32, τηλ. 3628.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ο ΝΕΟΣ ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ . ΤΑ ΚΑΛΑ ΝΕΑ

(Υπό Κων) νου Καβακίδη

Διάφορες αίρέσεις μαστίζουν την χώρα μας, ήτοι «Μάρτυρες του Ίεχωβά», «Πεντηκοστιανοί», «Σαββατιανοί», «Εκκλησία του Χριστού», «Παιδιά του Θεού», «Μακεδονική Αδελφότης Χριστιανικής Αναμορφώσεως», «Χριστιανική Οργάνωσις Ειρήνης ΧΟΕ», «Πανελλήνιος Αδελφότης Χριστιανικής Αναμορφώσεως», «Απολυτρωτική Σχολή Υπεραγίας Θεοτόκου — Οραματίστριες», ακόμα και οργάνωσις πλαστογραφούσα φανερά την Ορθοδοξίαν με τὸ ὄνομα «Ορθόδοξος Τεραποστική Χριστιανική Αδελφότης ΑΓΙΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ».

Τὴν μεγαλύτερη όμως ζημιὰ προσπαθεῖ νὰ κάμῃ ἡ Οἰκουμένη Παναίρεσις μετὰ τὸ ἐκλυσιχθὲν ὄνομα «ΤΑ ΚΑΛΑ ΝΕΑ». Ἡ αἵρεσις αὕτη ποδοπατεῖ τὸ Δόγμα, ἀποχρωματίζει καὶ ξεχριστιανεύει ὑπουλα τὸν ἄνθρωπο. Δέχεται ὅλους, ἀρκεῖ νὰ μὴ φέρουν ἀντίρρηση στὴν πλάνη τους.

Κι όμως τὸ Δόγμα εἶναι ἡ σπονδυλική στήλη τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεώς μας. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι παραγγέλλουν νὰ φυλάττουμε τὰ Δόγματα ὡς δὲ διεπορεύοντο τὰς πόλεις, παρεδίδουν αὐτοῖς φυλάσσειν τὰ Δόγματα τὰ κεκριμένα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ (Πράξ. ις' 4).

Γιὰ τὸ Ὁρθόδοξο Δόγμα ἐπάλαυψαν σκληρὰ οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες στὰς 7 Οἰκουμενικὰς καὶ 11 Τοπικὰς Συνόδους.

Ὅλη ἡ χριστιανοσύνη ἦταν τότε ἐνωμένη. Ἀντυχῶς ὁ Πάπας Ρώμης τὸ 1054 μ.Χ. ἀπεσπάρθη ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξο Πίστη καὶ ἔκαμε αὐθαιρέτως πολὺς δογματικὲς ἀλλαγές ἀπὸ ἀντιπάθεια πρὸς τὸ Βυζάντιο, ἔκαμε Ἱερά Ἐξέτασι, ἐπώλησε συγχωροχάρτια... Ὁρίσε ὅτι αὐτὸς —ὁ Πάπας— ἔχει τὸ Πρωτεῖον στὴν ὅλη Ἐκκλησία καὶ ὅχι ὁ Χριστός. Καὶ ὅτι ἔχει —ὁ Πάπας— τὸ Ἀλάθητον μόνος του.

Ἀργότερον τὸν 16ον αἰῶνα ὁ Λούθηρος διεμαρτυρήθη διὰ τὴς αὐθαιρέσεως τοῦ Πάπα, ὅχι ὅμως διὰ λόγους πίστεως, διότι ἂν ὁ Λούθηρος εἶχε λόγους Πίστεως ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέφῃ στὴν Πηγὴ τῆς Πίστεως στὴν Ὁρθόδοξία, ἀλλὰ διότι ἐζημίωσεν οἰκονομικῶς, ἤτοι: «Ὁ Πάπας εἶχεν ἀδελφὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωσε διακοσίων χιλιάδων γροσίων ἀφέσεις «συγχωροχάρτια» νὰ ἀποστείλῃ καὶ διαμοιράσῃ αὐτὰς ὅπου αὕτη ἤθελεν ἐπὶ πληρωμῇ. Αὕτη δὲ ἀπέστειλεν αὐτὰς εἰς Γερμανίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ κερδίσῃ περισσότερα, φιλάργυρος καὶ αὕτη, ὑπάρχουσα, δὲ ἔδωκεν αὐτὰς τῷ Τάγματι τῶν Ἱεροκηρύκων κατὰ τὴν συνήθειαν, ἐν τῷ ὁποίῳ Τάγματι ὑπῆρχε καὶ ὁ Λούθηρος πρωτεύων, ἀλλ' ἐπώλησεν αὐτὰς εἰς τοὺς Φράγκους τῶν Φραντζεσκανῶν περισσότερον ἀπὸ τὴν τοῦ Πάπα ὀρισθεῖσαν τιμὴν. Ἰδὼν, ὅθεν, ὁ Λούθηρος «ὅτι διέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἡ ἐπικερδῆς αὕτη ἐργασία καὶ ὅτι ἄλ-

λοι πορίζονται τὰ ἐξ αὐτῆς κέρδη, ἠρόνισε τὴν γλῶσσαν του καὶ ἤρξατο νὰ κηρύττῃ ἐναντίον τῶν συγχωροχαρτίων» ἀποδεικνύων ὅτι σὺδὸλως ταῦτα ὠφελοῦν τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ὁ Πάπας δὲν ἔχει ταιαύτην ἐξουσίαν, καὶ ὅτι ταῦτα εἶναι τῆς φιλαργυρίας τοῦ Πάπα ἐφευρέσεις. Ἡ διδασκαλία αὕτη τοῦ Λουθήρου ἤρесе τοῖς πολλοῖς, κυρίως δὲ ἡ ἀπορνήσις τῆς ἀπληστίας τοῦ Πάπα καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἐδέχθησαν. (Παράβαλε Δωδεκάβ. Δοσιθ. σελ. 1157). (Δ. Παναγοπούλου, Ἄλλο καλὸς ἄνθρωπος καὶ ἄλλα καλὸς χριστιανὸς) σελίς 112—113.

Ἔτσι λοιπὸν ἔκαμε ὁ Λούθηρος τὸν Προτεσταντισμόν, ἀπέριψε τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους, τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Ἱερωσύνη, τὸ Ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου, τοὺς Ἁγίους, τὰς Σεπτὰς Εἰκόνας, τὴν Ἱεράν Παράδοσιν κλπ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κάθε Προτεστάντης ἐξηγεῖ τὸ Εὐαγγέλιον ὅπως θέλει γι' αὐτὸ καὶ ὑπάρχουν πολλὰ παρακλάδια Προτεσταντισμοῦ.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐπάλαυψαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀκόμη τοῦ χριστιανισμοῦ ἐναντίον ὅλων τῶν τότε Αἱρέσεων. Παρακλάδια ἐκείνων τῶν αἱρέσεων ποὺ ἐνέσπειρε ὁ Σατανᾶς εἶναι ὅλες οἱ μετέπειτα καὶ οἱ σημερινὲς ἀκόμη αἱρέσεις.

Οἱ Θεοφόροι ἐκεῖνοι Πατέρες εἶχαν καθαρότητα καρδίας, ἀγιότητα βίου, φωτισμένη διάνοια. Προσέτρεχον στὰς Οἰκουμενικὰς καὶ Τοπικὰς Συνόδους ξεμπνώντας ἀπὸ ὅλην τὴν τότε γνωστὴν Οἰκουμένην, τῇ ἐπιπνοίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μετὰ ζῆλον γιὰ τὴν Πίστη, ταλαιπωρημένοι ἀπὸ τὰ πρωτόγονα τῆς ἐποχῆς τους συγκοινωνιακὰ μέσα, μετὰ κοιμένα πόδια, χέρια, μὴτερ, πληγγωμένοι ἀπὸ μαρτύρια, ὁμολογοῦνται τῆς εἰς Χριστὸν Ὁρθόδοξου Πίστεως.

Ἐπάλαυψαν κατὰ τοῦ Ἀρείου ποὺ δὲν δεχόταν τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου, κατὰ τοῦ Μακεδονίου ποὺ δὲν δεχόταν τὴν Θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ Νεστορίου, κατὰ Εὐτυχοῦς, κατὰ τῶν Εἰκονομάχων καὶ κατὰ πολλῶν ἄλλων ἐχθρῶν τῆς Πίστεως.

Καθωρίσθησαν τὰ τῆς Πίστεώς μας ὑπὸ τῶν συνελθόντων Ἁγίων Πατέρων μετὰ φόβου καὶ τρόμου, κατόπιν νηστείας, κατανυκτικῆς προσευχῆς, μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ μετὰ τὸν ΦΩΤΙΣΜΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Κάθε αἵρεσις εἶναι θλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ ἐλάλησε ἅπαξ διὰ παντός κατὰ τὰς τότε Οἰκουμενικὰς καὶ Τοπικὰς Συνόδους.

Ὁ Θεὸς μας εἶναι Τρισυπόστατος καὶ σὸ ὄνομα τῆς Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Παναγίας Τριάδος εἰμαστε βαπτισμένοι, ὅπως παράγγειλε ὁ Κύριος «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἔθνη. Βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ

ἀγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν». (Ματθ. κεφ. κη' στ. 19—20).

Πιστεύομεν εἰς τὸ Ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου Παναγίας, στοὺς Ἀγίους καὶ Μάρτυρας τῆς Πίστεώς μας, στὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὅτι ἄλλο ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὁρῶνται.

Ἡ Πίστις μας εἶναι περιφραγμένη μὲ Κανόνες Συνοδικούς καὶ Ἀποστολικούς, πού πρέπει νὰ μελετοῦμε γιὰ ν' ἀντιμετωπίζουμε κάθε ὑπουργὸν ἐχθρὸν τῆς Πίστεως, τῆς Πατρίδος καὶ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς μας. Διότι ὅλες οἱ αἵρέσεις στηρίζονται στὴν ἀγνοία μας.

Ὁ Κύριος τῆς Δόξης λατρεύεται εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Πίστεώς μας ὅχι στὰς κοσμικὰς Αἰθούσας τῶν ἐχθρῶν Του.

Τὸ χειρότερο καὶ περισσότερο ὑποπτο παρακλάδι Προτεσταντισμοῦ εἶναι ἡ Παναίρεσις πού ὀνομάζεται «Τὰ Καλὰ Νέα». Ὅπως ἡ ὀχιά, ὁ σκορπιὸς καὶ τὰ ἄλλα δηλητηριώδη φίδια τὴν καλὴν τροφὴν πού τρώγουν τὴν μεταβάλλουν σὲ δηλητήριον, ἔτσι καὶ οἱ αἱρετικοὶ καὶ οἱ φαῦλοι τοὺς καλοὺς τοῦ Ἐθαγγελίου λόγους μεταβάλλουσι εἰς κακίαν «Ἀγ. Πολύκαρπος». Καὶ τίποτε δὲν ὠφελεῖ τὸν χριστιανὸν ὅταν ἔχη ζωὴν μὲν καλὴν, πίστιν ὅμως διεφθαρμένην καὶ αἱρετικὴν. Καὶ τίποτε πάλιν δὲν τὸν ὠφελεῖ ὅταν ἔχη πίστιν μὲν ὀρθήν, ἀλλὰ ζωὴν διεφθαρμένην «Ἰωάννης Χρυσόστομος». Χρειάζεται καὶ πίστις ὀρθὴ καὶ θεάρεστα ἔργα, χρειάζονται καὶ τὰ δύο, ὅπως σὺ πούλι γιὰ νὰ πετάξῃ χρειάζεται νάχη καὶ τίς δύο φτεροῦγες.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Εἰπομεν εἰς τὸ προγενέστερον φύλλον, ὅτι γενικώτερον μετὰ τὸν καταστρεπτικὸν καὶ φρικτὸν παγκόσμιον πόλεμον, οἱ ἄνθρωποι, οὐδόλως ἔμετενόησαν.

Εἰδικώτερα εἰς τὸν Ἑλλαδικὸν χώρον ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως, ἡ χαώδης κατάστασις, πάσης ἀποστασίας, ἐνεφάνισεν ἐμφανέστατα καὶ ἀπροκάλυπτα τὸν χείριστον καρπὸν ἐξ ὅλων τῶν αἱρέσεων, τὸν ἐπάρατον Οἰκουμενισμόν, ὁ ὁποῖος εἶναι συνοθύλευμα πασῶν τῶν αἱρέσεων.

Τὸ πλεῖστον τῶν Ὁρθοδόξων, ἀπώλεσεν τὸ εὐσεβὲς πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὥστε ἀγεται καὶ φέρεται ὑπὸ ἀκαταρτίστων ποιμένων εἰς ἀγάπας καὶ φιλίας καὶ τὸ χειρότερον εἰς λειτουργικὰς κοινωνίας μετὰ τῶν κακοδόξων ὅλων τῶν αἰώνων, ὑπὸ τὰ λάβαρα καὶ τὰ πονηρὰ συνθήματα τῆς ἀσεβοῦς ἀγάπης, ἄνευ μετανοίας, εἰς παράβασιν τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν Ἱερῶν Ὁρθοδόξων Κανόνων.

Ἐξ ἄλλου, ὁ δομητικώτατος ἀντιπνευματικὸς αἰώνας τὸν ὁποῖον διερχόμεθα, δυστυχῶς ἐγκρίμνησεν πολλοὺς τῶν Ζηλωτῶν Ὁρθοδόξων ἐκ τῆς πλάνης κυρίως τῆς παρακοῆς εἰς τὰ θεοπλάσματα τῆς ὑγιούς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῶν Γ.Ο.Χ. ἢ ἄλλως Ὁρθοδοξο-εορτολογιτῶν.

Οὕτω οἱ ἀποστατήσαντες κατὰ κανόνα ὑπῆρξαν ἀρνηταί τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ., μὴ ὑπακούσαντες εἰς Αὐτήν, ἀρνούμενοι τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας Ταύτης, συνεπῶς καὶ τὰς ἀποφάσεις, αἱ

ὁποῖαι ἐξεδίδοντο κατὰ πλειοψηφίαν, νομίμως καὶ κανονικῶς, ὡς τοῦτο οἰκονομεῖται καὶ ἐφαρμόζεται ἀπὸ αἰῶνας, εἰς ὅλας τὰς Ὁρθοδόξους Συνόδους εἴτε τοπικὰς, εἴτε πανορθοδόξους, εἴτε τέλος Οἰκουμενικὰς.

Συνεπῶς τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον τῶν ἀποστατησάντων ἐκ τῶν Ζηλωτῶν Ὁρθοδόξων ἦτο βεβαίως ἡ παρακοή, ἐν τούτοις τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πράγματος ἦτο ἡ ἑλλειψὶς βαθείας πνευματικῆς καταρτίσεως, ἡ ὁποία ἑλλειψὶς συνοψίζει κακὴν προαίρεσιν, ὀλιγοπιστίαν καὶ ἐξ ἀντιστροφῆς καινόδοξον χαρακτῆρα, ὑπερφύαλον πνεῦμα καὶ κυρίως ἀμβλύνσιν πάσης συνειδήσεως καὶ φόβου πρὸς τὸν Θεόν, ὥστε ἐγένοντο ἀμετανόητοι, ἐκ τῆς φθορᾶς τὴν ὁποίαν ὑπέστησαν.

Ἀλλὰ ἡ ἀνοησία τῶν ἀποκατησάντων ἐκ τῶν Ζηλωτῶν Ὁρθοδόξων ἀποδεικνύεται εὐκρινέστατα ἐκ δύο κυρίως λόγων, τοῦ πρώτου λόγου, ὅσον δὲν ἐπίστευσαν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὡς ἔχουσα ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν ὡς Τοπικῶς ἐν Ἑλλάδι διαρκοῦς Συνόδου, τοῦ δὲ δευτέρου λόγου ὄντος, ἡ νόθος πίστις τῶν ἀποστατησάντων Ἀρχιερέων εἰς τὴν Ἀγίαν δῆθεν ἐαυτῶν κεφαλὴν, τύποις καὶ οὐσίαις παπικῆς, ὅσον ἐθεώρησαν ἐν τῇ πλάνῃ τῶν, τὰς θεωρίας τῶν καὶ τὰς πράξεις τῶν θεοσοφικῶς καὶ Θεοπνεύστους, καὶ βλέποντες ἐν τῇ ἀφροσύνῃ τῶν τὴν ἰδιωτέλειαν, ἡ ὁποία ὑπέκρυπτεν τὰς ἀδικίας τῶν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ εἰς ὅλας τὰς διαστάσεις.

Οὕτω ἐξ ἀντιστροφῆς ἔπαυσαν νὰ παρατηροῦν τὰς μυριάδας τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι ἐχθροὶ διὰ παντοίων μέσων ἐπιδίωκον τὴν ἐξαφάνησιν τοῦ Ζηλωτισμοῦ, οἱ δὲ ἀποστατήσαντες τῶν Ζηλωτῶν Ὁρθοδόξων διώκοντες τὸν κῶνον καὶ κατέπινον τὴν κάμηλον, ἀντιμαχόμενοι τὴν Ἀ.Ι.αν Ὁρθόδοξον Σύνοδον, ἐν ᾧ ἔδει νὰ ἐμάχοντο τοὺς καινοτόμους, τοὺς κακοδόξους καὶ μοντέρνους αἱρεσιάρχας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐρωπτον οἱ ἀποστατήσαντες συνθήματα ὠραῖα περὶ Ὁρθοδοξίας, περὶ Ἑνότητος, περὶ Ἀγάπης καὶ Συμπνοίας καὶ Εἰρήνης εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πλὴν ἐστρέφοντο μεμονομένως κατὰ ἐνὸς ἐκάστου τῶν νομίμων Ἀρχιερέων συκοφαντοῦντες, ὑβρίζοντες, δέροντες πνευματικὰ ἄνευ λόγου ἀποχρώντος, ἄνευ οὐσίας Ὁρθοδόξου, ἄνευ ἀποδείξεων, προκαλοῦντες σκάνδαλα ἐπὶ σκανδάλων καὶ διχασμούς καὶ ἐριδας, ἐπειδὴ κατεφθάρσαν πνευματικῶς, ἀπωλέσαντες τὴν ἐπίγνωσιν ἀληθείας, ὅσον ἐστερήθησαν τῆς Θείας Χάριτος.

Ἐκ παραλλήλου ἐγκατέλειψαν τὴν Ἀγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς κανονικοὺς συνεπισκόπους τῶν νὰ παλαίον κατὰ πάσης ἐξωτερικῆς ἀποστασίας, νὰ προβάλλουν ὡς λέοντες τὴν ἀλήθειαν, ν' ἀγωνίζονται νυχθημερόν εἰς στερεώσιν τῶν τοπικῶν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησιῶν καὶ ἄλλους πολλοὺς ἀγῶνας νὰ ἀγωνίζονται ἐν ᾧ οἱ ἀποστατήσαντες στεῖροι πνευματικὰ, διηρεύνουν συνοματικῶς τοὺς τρόπους καὶ τὰς μεθοδείας τῶν κακοθούλων καὶ ἀναρχικῶν καὶ καταλυτικῶν σχεδίων τῶν.

(Συνεχίζεται)

*Αδαμάκης Νικόλαος

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 20ὴν Ματοῦ ἐκοιμήθη ὁ ἐν Κυρίῳ ἀγωνιστὴς Δημήτριος Μηλιώνης ἐκ Βερδικούσης ἑτῶν 84 ὑπῆρξε ὑπόδειγμα οἰκογενειάρχου καὶ ἐκλεκτοῦ μέλους τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος διὰ τὴν στερέρωσιν τοῦ ὀρθόδοξου φρονήματος εἰς Παράρτημα Βερδικούσης τριάνοντα ὀκτὼ φορές εὐρέθη κατηγορούμενος ἐκ μέρους τῶν Ἀρχῶν διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ι.Ν. Προφῆταν Ἡλιοῦ Βερδικούσης καὶ τῶν κατὰ καιροὺς διωγμῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ νεκρώσιμος ἐψάλη εἰς τὸν Ν. Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου Λαρίσης καὶ ἐτάφη εἰς τὸ χωρίον του: Εὐχόμεθα ὁ Κύριος καὶ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται, εἰς οἰκογένειαν του τὴν ἐκ Θεοῦ παρηγορίας. Αἰωνία του ἡ μνήμη.

Ἐπίσκοπος
+ Ὁ Πλαταμῶνος Ἀθανάσιος

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ

Η ΑΝΑΒΛΕΨΙΣ

Εἶναι γνωστὴ ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ θαύματος τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος, ἀρῶν ἐπαχρεῖται τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ πηλοῦ, προστάσσει λέγων: «... ὕπαγε νύφαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ...».

Τοῦτο ποιήσας ὁ τυφλὸς τῆς περικοπῆς, ἐπανεῦρε τὸ φῶς αὐτοῦ, ὁμολογῶν ἐμπροσθεν τῶν Φαρισαίων καὶ πάντων, ὅτι ὁ θεραπεύσας Κύριος Μέγας τυγχάνει, ὅπου αἰσχύνθησαν οἱ ἐναντίαι καὶ κακόβουλοι τῆς ἀληθοῦς μαρτυρίας αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ἐκτὸς τῆς σαρκικῆς θεραπείας καὶ ἀνάβλεψιν πνευματικὴν λαμβάνει ἐκ τῆς Ὁμολογίας, ὥστε ἐμπροσθεν τοῦ ἐπανιδόντος αὐτὸν Κυρίου, διακηρύττει τὴν Πίστιν του, ὅτι οὗτος ὁ Κύριος, Ἀληθὺς Υἱὸς Θεοῦ Ἑστί.

Ταύτην τὴν πνευματικὴν ἀνάβλεψιν ἔχει τὴν χάριν νὰ προσφέρῃ ἡ Ἁγία Ἡμῶν Ἐκκλησία, βαπτίζουσα εἰς Χριστὸν καὶ χορίουσα μετ' αὐτὴν Ἁγίων Μύρον τοὺς πιστεύοντας καὶ τοὺς ἐν Μετανοίᾳ πορευομένους.

Αὕτη ἡ πνευματικὴ ἀνάβλεψις σινιστὰ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὸ ὁποῖον κατέρχεται καὶ διὰ τῶν Ἀγίων Μυστηρίων, ὥστε λαμπρύνονται οἱ πνευματικοὶ ὀφθαλμοὶ καὶ διακρίνουν εὐκρινῶς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ τὸ βασίλειον τὸ Ἅγιον.

Διότι ὅπως οἱ σαρκικοὶ ὀφθαλμοὶ βλέπουν τὴν ὕλην καὶ τὴν πρόοδον καὶ τὴν τεχνικὴν καὶ τὴν φύσιν καὶ ὅλα τὰ γήινα, οὕτω καὶ οἱ πνευματικοὶ ὀφθαλμοὶ βλέπουν τὸ Πνεῦμα, τὰς ἀρετὰς, τὰς παγίδας καὶ τὴν

χειραγωγίαν καὶ ὅλα τὰ πνευματικὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐκ ταύτης τῆς πνευματικῆς ἀναβλέψεως ἐπέρχεται ἡ ἐπίγνωσις τῆς Ἀληθείας καὶ ἐκ ταύτης ὁ ἀναγκαῖος πνευματικὸς χριστιανικὸς καὶ Ὁρθόδοξος Ἀγών.

Ἡ ἐπίγνωσις τῆς Ἀληθείας ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον τὸν καλοπροαίρετον εἰς τὴν Μετανοίαν καὶ εἰς τὸν Σταυρὸν τὸν νοητὸν.

Αὕτη ἡ Μετανοία καὶ ὁ νοητὸς Σταυρὸς, προσερχόμενος ἐκ τῆς πνευματικῆς ἀναβλέψεως, ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Θείου Θελήματος καὶ τῶν ἐντολῶν.

Οὕτω ὁ ἐν Μετανοίᾳ Χριστιανὸς ὡς ἐκ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἀναβλέψεως, ἀρνεῖται ἑμμεσα ἢ καὶ ἄμεσα τὸν κόσμον τοῦτον.

Συνεπῶς ἀρνεῖται τὴν πρόσκαιρον δόξαν καὶ μισεῖ τὴν φιλαργυρίαν, ἐνδύεται τὴν ταπεινώσιν, τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν ὑποταγὴν εἰς τὰς Ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἐξ ἁλλου ἀγαπᾷ τὴν δικαιοσύνην καὶ μισεῖ τὴν ἀδικίαν, γίνεται ὑπέρμαχος τῆς Εἰρήνης τῶν ἀντιμαχομένων, ἀποφεύγει τὰ σκάνδαλα καὶ τὰς ταραχάς, δὲν κρίνει, καὶ συνεχῶς συγχωρεῖ.

Ἐν πάσει περιπτώσει καθιστᾷ τὴν ζωὴν του ἐνάρετον καὶ Ἁγίαν κατὰ τοὺς Αἰωνίους Νόμους καὶ Ἱερὰς Κανόνας τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», καθιερώντως καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, φέρει εἰς γνῶσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ τῆς κοινῆς ὅτι οὐδὲν δημοσίευμα ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις ἢ ἐκφράζει τὴν ὑπεύθυνον γνώμην τῆς ΙΕΡΑΣ ΗΜΩΝ ΣΥΝΟΔΟΥ οὐδὲ τῆς διευθύνσεως συντάξεως, εἰ μὴ μόνον τοῦ υπογράφοντος τὸ δημοσίευμα.

Τὸ περιοδικὸν ἡμῶν δημοσιεύει καὶ ἀντιθέτους ἀποστελλομένας ἀπόψεις τῶν διαφόρων δημοσιευμάτων, ἐντὸς βεβαίως τῶν πλαισίων τῆς σοβαρότητος καὶ εὐπρεπειας.

Ταῦτα πρὸς πρόληψιν πάσης παρερμηνείας καὶ ἀδίκου κρίσεως.

Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ